

**Rabbijn Peter J. Haas
over het Beloofde Land**

p. 4

**Leuven doet het weer:
stenen ontdekt in Egypte**

p. 5

**De Volle Tent: cultuur
met een grote C**

p. 7-8

BEGROTING ALMA 2003: STUDENTENVERTEGENWOORDIGERS STONDEN ERBIJ EN KEKEN ERNAAR

Sociale Raad steunt prijsstijging van 40 cent in Alma

Fonder protest van studenten zullen vanaf januari 2003 de prijzen in de universiteitsrestaurants opnieuw de hoogte ingaan. Op de volgende raad van bestuur Alma zullen de studentenvertegenwoordigers zich onthouden wanneer het tot een stemming over een prijsstijging komt.

De Alma-restaurants die de taak hebben de Leuvense student goedkope, kwaliteitsvolle maaltijden aan te bieden, verkeren de laatste jaren in financiële moeilijkheden. Naast enkele andere besparings-scenario's, zal beslist worden de begroting voor 2003 in evenwicht te brengen door opnieuw prijsstijgingen door te voeren.

In het licht van een financiële noodsituatie staan de vertegenwoordigers van Sociale Raad (Sora) achter een prijsstijging, maar om de achterban te sussen — lees: gezicht te redden — zal men zich bij de stemming onthouden.

Het plan dat op tafel ligt, gaat uit van een kleine prijsstijging voor de goedkoopste maaltijden, een stijging van vijftieng eurocent voor de middenklasse en een verhoging van de prijs van de duurste maaltijden met veertig eurocent. Als deze plannen worden uitgevoerd, zullen vanaf januari 2003 de prijzen van de goedkoopste maaltijden 2,25 en 2,80 euro bedragen. Voor de duurste schotel zal tussen de 4 en 4,20 euro betaald worden.

UNIEK

In het verleden hebben de studentenvertegenwoordigers zich steeds sterk verzet tegen prijsstijgingen. Sociale Raad stemde steeds tegen prijsverhogingen of uitzonderlijk onthouding, wanneer het slechts om een indexatie ging. De studenten voerden regelmatig protestacties zoals het zelf uitdelen van gratis of goedkope maaltijden. Het verstrekken van goedkope maaltijden werd aanzien als een belangrijke pijler om de universiteit

voor alle lagen van de bevolking toegankelijk te houden.

De houding van Sora is dus uniek in de zin dat bij deze nooit geziene prijsstijgingen er geen acties gevoerd zullen worden en dat men zich bij de stemming zal onthouden. Bovendien werden geen garanties gekregen dat het jaar nadien niet opnieuw een grote prijsstijging zal moeten doorgevoerd worden. Uiteraard moet rekening gehouden worden met een langetermijnvisie op de universiteitsrestaurants, maar men moet de vraag stellen of de belangrijkste doelgroep van Alma door de opeenvolgende prijsstijgingen nog wel bereikt zal worden.

MOED

Sora haalt een aantal redenen aan om deze onbegrijpelijke houding te rechtvaardigen. De toestand van Alma is precair en Sora wil constructief meewerken om Alma op lange termijn te redden. Volgens de studenten is het COP, de productieafdeling van Alma, een economisch onverantwoord investering uit het verleden die er voor een te hoge kostenstructuur zorgt. Anderzijds zullen langetermijnoplossingen gezocht worden om de toekomst van Alma te verzekeren. Sociale Raad zal er sterk op toezien dat de algemene werkingskosten en de grondstofkosten ook onder controle gehouden worden.

Sora is er naar eigen zeggen van overtuigd dat de achterban — de Leuvense studenten — wel zal begrijpen dat deze prijsstijging nodig is om Alma recht te houden en benadrukt dat zij de algemene visies die leven onder de studenten blijft vertolken. Indien de omstandigheden echt zo uitzonderlijk zijn dat deze prijsverhoging levensnoodzakelijk is, zou een consequente en uitzonderlijke ja-stem pas van echte moed en constructieve houding getuigen.

David Adriaen

Internationale Conferentie over Globalisering p. 7

(foto Els Silvrants)

VETO STAPT AF VAN SPELLING-GEERTS

In memoriam: 'sjokola'

Veto wijzigd zijn eigenzinnige spellingspolitiek en schakelt over op de officiële Nederlandse spelling. Woorden als 'roete', 'kado' en 'sjarman' zal je in deze Veto niet meer terugvinden. Nochtans had Veto in 1994, ten tijde van de derde spellingshervorming, gegronde redenen om voor de spelling-Geerts te kiezen.

Het verhaal begint in 1954, toen met de verschijning van het Groene Boekje, de tweede spellingshervorming werd afgerond. Al snel bleek dat een aantal problemen niet ten gronde waren aangepakt, en voor verwarring bleven zorgen. Over de bastaardwoorden bijvoorbeeld, konden de spellingshervormers van 1954 geen uitsluitel geven. Denk maar aan 'kopie' naast 'fotocopie'.

Om dergelijke problemen de wereld uit te helpen, richtte de Nederlandse Taalunie in 1990 een commissie op onder voorzitterschap van de Leuvense hoogleraar Guido Geerts. Er werd vier jaar lang aan een zo consequent mogelijke spelling gesleuteld.

Een perslek, die de verkeerdelijke indruk wekte dat de hele spelling zou veranderen, zorgde er echter voor dat de publieke opinie de spelling-Geerts verontwaardigd afwees, zonder precies te weten wat de

hervorming precies inhield. Hierop floten de verantwoordelijke politici — die vreesden voor stemmenverlies — de commissie-Geerts terug, en een titanenwerk van vier jaar verdween in de prullenmand.

Veto vond het jammer dat de duidelijke consequentere spelling-Geerts werd afgewezen. De weldoordachte keuze van Veto voor de spelling-Geerts was dan ook een combinatie van de overtuiging dat de eenduidige spelling-Geerts gemakkelijker te leren, en dus democratischer was, met daarnaast een protest tegen de overhaaste en ondoordachte afwijzing van de spelling-Geerts.

De laatste jaren voelde de redactie echter aan dat het debat omtrent de spelling-Geerts wat gedateerd is. De toenmalige verontwaardiging is verdwenen en de lezer weet niet meer waarom Veto spelt zoals het spelt. Daarnaast komt het erop aan om in tijden van sms-taal en verengelsing vooral een helder Nederlands te hanteren.

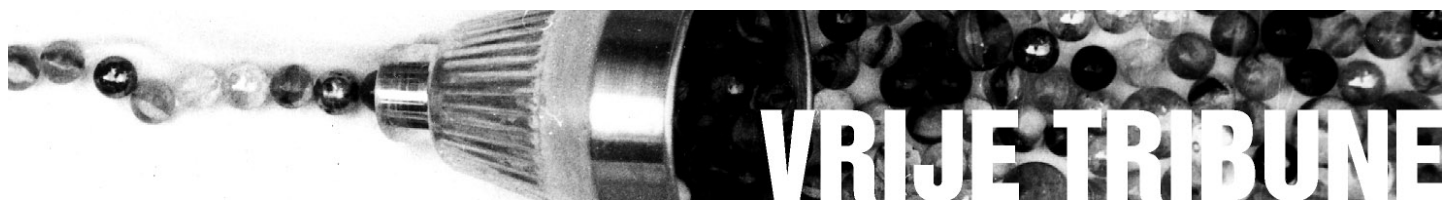
Met veel respect voor de keuze van toen, besluit Veto om het vanaf vandaag weer over 'chocola' en 'bureaus' te hebben in plaats van over 'sjokola' en 'buro's'. De spelling-Geerts verdwijnt bij deze van het podium, maar ze mag het wel met opgeheven hoofd doen.

De redactie

Opmerkingen zijn welkom op spelling@veto.be.

GROEP **INGENIEURS MET VISIE**
INDUSTRIËLE HOGESCHOOL LEUVEN

Campus Vesalius • Vesaliusstraat 13 • 3000 Leuven • Telefoon 016/30 10 30 • Fax 016/30 10 40 • E-mail groep@groep.be

Waarom wij niet deelnemen aan Verhofstadt's Spektakelconferentie

De andersglobaliseringsbeweging zit op de goede weg. Het eerste Europees Sociaal Forum, dat van 6 tot 10 november plaatsvond in de Italiaanse stad Firenze, bracht 60.000 activisten bijeen. Aan de demonstratie tegen de mogelijke oorlog in Irak en voor een ander Europa namen meer dan 500.000 betogers deel. Firenze was getuige van een kleurrijke optocht waarbij jonge andersglobalisten zij-aan-zij opstapten met talrijke vredelievende organisaties en militanten van de machtige Italiaanse vakbondcentrale CGIL. Er werden geen incidenten gemeld: anders dan in Genua hield de politie zich afzijdig. De samenkomst in Firenze was de eerste ontmoeting op Europese schaal van het bonte allegaartje van sociale bewegingen. Terwijl tot nog toe vele initiatieven bleven steken aan de nationale grenzen, zijn deze organisaties erin geslaagd om gemeenschappelijke eisen te formuleren en concrete afspraken te maken. Het verzet tegen de neoliberale globalisering kwam er versterkt uit. 'Een andere wereld is mogelijk!' klinkt luider dan ooit.

Maar op het Forum bleek dat een aantal lobbyisten uit de NGO-wereld met plannen rondlopen om de beweging op het vlak van de macht te tillen. Zij willen dat er een duidelijk eisenplatform uitgewerkt wordt, en dat er vertegenwoordigers aangeduid worden om met de overheid, en zelfs met de bedrijfswereld, te onderhandelen. Zij willen naar de top.

De geschiedenis leert ons nochtans dat telkens wanneer een nieuwe sociale beweging een pijl afschiet, er een schaduw van een staatsman opduikt om haar raad te geven, te berispen, of de beweging een 'doel' op te leggen. Zien in deze tijd de NGO's dat als hun *core business* weggelegd? Probeert Verhofstadt met zijn conferentie dinsdag de NGO's aan zijn kant te krijgen, en daardoor een groot gedeelte van de contestatiebeweging lam te leggen?

Wij zijn van mening dat de NGO's zouden moeten opteren voor de onafhankelijkheid en het

bondgenootschap met de sociale bewegingen. Zoniet, zullen zij verplicht worden zich te schikken naar de verlangens en de eisen van de regeringen en de internationale instellingen, en moeten zij zich tevreden stellen met een rol als 'onderaanneming'. Zelfs indien de reële keuzes minder scherp zullen voorkomen als in dit alternatief beknopt gesteld wordt, dan menen wij niettemin dat het van groot belang is dat de NGO's hierin een duidelijk standpunt innemen.

De opleving van de andersglobaliseringsbeweging zal bondgenootschappen en samenwerkingsverbanden vergemakkelijken. Op lokaal vlak hebben vele vrijwilligers van Wereldwinkels, derdewereldgroepen, caritatieve instellingen en andersglobalisten elkaar gevonden. Welke houding zullen de permanenten van de NGO's aannemen wanneer morgen Verhofstadt hen uitnodigt aan tafel te gaan zitten en onderhandelingen te voeren? Kan men verlangen dat de andersglobaliseringsbeweging het domein van de macht betreedt en plaatsen inneemt waar beroeps politici, *spin doctors* en mediaspecialisten het sterkst staan? We mogen evenmin de zuigkracht van het comfortabele wereldje van de officiële instanties onderschatten. Wie zich engageert in macropolitieke instellingen loopt permanent het gevaar zich erin te gaan nestelen. Het bewijs daarvan werd gedurende de laatste twee decennia geleverd door de groenen. Van een 'pechstrookpartijtje' evolueerde zij naar een *mainstream* politieke formatie geplaagd door pluchepsychose en electoraal opportunisme. Het kon moeilijk anders. Partijpolitiek is geen kwestie van 'goede' of 'slechte' partijen en politici, het is een kwestie van de instellingen waarbinnen die partijen en personen moeten functioneren. En daar hebben wij geen vertrouwen in.

Tegenover de roep 'naar de top!', stellen wij 'naar de basis!' De beste manier om de aandacht van de politici te krijgen en de reden waarom deze beweging in zekere mate de aandacht van

wereldleiders kreeg, is omdat ze bewezen heeft sterk te staan aan de basis. Daar ligt volgens ons haar kracht, en uiteindelijk zullen er wel nieuwe instellingen groeien uit dit gistingproces. Volgens ons moeten wij daar nu onze energie insteken. Ook in dit opzicht toont Italië ons de weg. Daar is de andersglobaliseringsbeweging erin geslaagd om de medeburgers in beweging te krijgen, nieuwe strijdvormen hebben er de kop opgestoken, het offensief van de arbeiders op verschillende fronten neemt aan kracht toe.

Wij vrezen dat degenen die nu met overheid en bedrijfsleven willen onderhandelen, hun krachten overschatten en dat ze over een onvoldoende machtspositie beschikken om hun ambities waar te maken. Daarom zeggen wij NEE aan Verhofstadt's schijndialoog. Niet omdat we als andersglobalisten tegen dialoog zouden zijn. Waarom zouden we? We hebben immers vele concrete voorstellen en ideeën. Vorig jaar organiseerde Verhofstadt al eens een globaliseringconferentie, met een aantal internationale auteurs, en zelfs een verdwaalde Bill Clinton. De meeste Belgische Andersglobalisten waren niet uitgenodigd. En zij die er wel waren, mochten zitten en zwijgen. Dialoog? Het was niet meer dan één grote PR-stunt!

Dinsdag laten wij onze conferentiestoelen dus leeg. Laat er immers geen twijfel over bestaan. Verhofstadt voert als Premier een politiek die lijnrecht ingaat tegen de voornaamste doelstellingen van de Andersglobalisten. Hij breekt in zijn 'open brief aan de andersglobalisten' weliswaar een lans voor ethisch globalisme, maar voert tezelfdertijd FN-wapens uit naar Nepal, een land in burgeroorlog. Wij met ATTAC verzetten ons tegen deze eeuwige hypocrisie van de macht. Ons motto luidt dan ook: 'geen woorden, maar daden!' Daarom zullen wij, in de geest van Seattle, Praag, Genua en Firenze, de straten heropeisen en Verhofstadt, Pascal Lamy en co op een striemend

Feedback

Alle lezersbrieven kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's-Meiersstraat 5 en moeten vóór vrijdag 16u00 binnen zijn, liefst via e-mail (veto@veto.be).

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten-) aktualiteit. Anonieme brieven komen nooit in aanmerking: de schrijver moet steeds naam, studiejaar en adres bekendmaken. Slechts uitzonderlijk, en na uitdrukkelijk en gemotiveerd verzoek, kunnen ze weggelaten worden in Veto.

Brieven die langer zijn dan 2400 tekens worden in principe ingekort. De redactie behoudt zich het recht voor brieven niet te plaatsen.

De **vrije tribune** staat open voor iedere persoon of organisatie die met redelijke argumenten een standpunt verdedigt of een gefundeerde mening formuleert. Het standpunt kan vrij aangebracht worden. De persoon of organisatie is volledig verantwoordelijk en aansprakelijk voor de inhoud en kan slechts één maal per jaar een vrije tribune krijgen. De vrije tribune wordt ondertekend met naam en studiejaar, en is nooit anoniem. Vrije tribunes die langer zijn dan 7000 tekens worden in principe ingekort.

Ook gewone **suggesties** voor interessante artikels worden in dank aanvaard.

fluitconcert trakteren.

Wij zeggen "neen" aan de top. Wij zeggen "ja" aan de basis: voor een globalisering van onderop, voor een globalisering van de solidariteit. Voor een beweging voor radicale verandering, voor één wereld die vele werelden bevat, voor één nee en vele ja's.

Namens Attac-Leuven, Saren, Stefaan, Deirdre, Matthias, Didi, Ilse, Klaas, Stefan, Els, Maay, Tom, David, Pol, Koen, Erik, Elke, Bart, Wim, Hanne, Filip.

Thesisperikelen binnen het departement Geschiedenis

Reeds vanaf de allereerste momenten die een jonge kandidatuurstudent geschiedenis in de aula's doorbrenkt, wordt hij of zij bang gemaakt met het allesoverheersende belang van de thesis of de eindverhandeling, zoals de profen het wensen te noemen. Een thesis van het departement geschiedenis is het eindproduct van een vierjarige opleiding. Hieraan wordt dan ook een immens hoog aantal studiepunten verbonden. Nergens binnen de K.U.Leuven vind je een eindverhandeling met een dergelijk aantal. De studenten moeten na twee jaar hard opzoeken en schrijven een historisch verantwoord, kritisch en origineel werk kunnen voorleggen.

Nu zou je kunnen zeggen dat de grootste moeilijkheid ligt bij de studenten en hun werk. Niets is echter minder waar. Als de thesis eindelijk klaar en mooi ingebonden is afgeleverd op het departement, beginnen pas de problemen. Het is nu aan de professoren en hun assistenten om deze enorme hoeveelheden geschreven historisch materiaal te doorworstelen en te quoteren. Honderden pagina's moeten worden gelezen en getoetst aan de historische werkelijkheid. Plagiaat is uit den boze, slechte conclusies worden streng afgestraft. De grote vraag is nu: welke (historisch) verantwoorde methode gebruiken deze correctoren om bepaalde studenten te belonen met een grote onderscheiding en andere te straffen met een tweede zit?

Als men eenmaal is nagegaan of er geen historische fouten in de eindverhandeling zijn gesloten, hoe wordt dan onderscheid gemaakt tussen de verschillende studenten? Alleen op schrijfstijl? Hier knelt echter het schoentje. Vaak kunnen de professoren in kwestie ook geen antwoord verzinnen op deze vragen. Hoe men het

ook draait of keert, alles hangt enorm af van de persoonlijke voorkeuren, motieven en opvattingen van de correctoren. Het is moeilijk om in Leuven een andere departement te vinden waar het subjectieve zo'n grote rol speelt.

In de faculteiten wetenschappen zijn er duidelijke en wetenschappelijk vastgestelde toetsstenen, zelfs in de andere departementen van de faculteit Letteren wordt het subjectieve zo veel mogelijk vermeden. Waarom kan dit niet binnen geschiedenis? Gedurende de opleiding wordt zeer sterk de nadruk gelegd op het verschil tussen objectiviteit en subjectiviteit in de geschiedschrijving. Iedereen is het erover eens dat een zekere vorm van subjectiviteit nooit kan vermeden worden. Toch moet men als historicus trachten het objectiviteitsideaal zoveel mogelijk na te streven via allerhande historische methoden en technieken. Zijn er dan geen duidelijke methoden voorhanden om eindverhandelingen te verbeteren?

Dan is er nog het systeem van de promotoren! In ideale omstandigheden is een promotor er om de studenten met hun eindverhandeling te helpen, hen te richten wanneer ze het spoor bijster zijn. Bij het uitdelen van de punten heeft je promotor uiteraard jouw eindverhandeling helemaal gelezen het wordt algemeen aanvaard dat niet alle correctoren alle thesissen volledig doornemen. Hij verdedigt de werkmethode van zijn pupil en geeft, indien nodig, uitleg over de inspanningen en motivaties van zijn student. Hij kent de persoonlijkheid van de betrokken student toch een beetje door de maandelijkse of wekelijkse samenkomsten op zijn kantoor. Rekening houdend met al deze factoren geeft de promotor uiteindelijk zijn, toch wel

doorslaggevende, punten. Hij laat zich niet leiden door assistenten, maar vormt zijn eigen oordeel. Tot zover de ideale omstandigheden!

Sommige promotoren brengen dit facet van hun beroep echter gedeeltelijk of volledig over op hun assistenten. Velen kennen 'hun' thesisstudenten totaal niet. Ze hebben in het begin van het academiejaar een lijst in handen gekregen van de betrokken studenten en dit is dan meteen de reikwijdte van hun kennis over deze studenten en hun werk. Anderen willen het coachen zelf voor hun rekening nemen, maar zijn dan weer zeer moeilijk bereikbaar. Het resultaat is ongeveer vergelijkbaar met de eerste groep: ze hebben geen voeling met 'hun' studenten. Uiteraard zijn er ook nog professoren die hun taak au sérieux nemen en een echte promotor wensen te zijn. Maar hoe zit het met al die anderen?

Een andere vraag zou kunnen zijn: is het wel nodig om de studenten te begeleiden in hun twee jaar durende tocht naar de thesis? Is het niet de bedoeling zelfstandig werkende en denkende studenten af te leveren? Uiteraard is dit een nobel streefdoel dat zeker moet nagestreefd worden, studenten moeten niet aan het handje gehouden worden. Maar hoe zit het dan met het quoteringssysteem? In een ideale omgeving krijgt een promotor allerhande toetsstenen aangereikt om de subjectiviteit toch in zekere mate te overstijgen en zich een breed inzicht te verschaffen in de eindverhandeling van zijn studenten.

Toetsstenen zoals inzicht in de materie, inzet, wetenschappelijke schrijfstijl, ook al iets dat niet echt objectief kan beoordeeld worden en verschilt van student tot student en van corrector tot

corrector, onderzoek van gebruikte methodes, enzovoort. Waarom gebruikt een promotor deze reële hulpmiddelen niet? Op die manier zouden vele studenten inzicht krijgen in hun punten. Ze zouden niet langer in de kou blijven staan en met vele vragen achterblijven. Er zou bovendien een systeem in de puntenuitdeling zitten, iets waar men nu blijkbaar alleen maar kan van dromen.

Critici zullen waarschijnlijk opmerken dat men op die manier wel zeer veel last op de schouder van de promotor legt. Hij krijgt een zeer grote verantwoordelijkheid over de studieresultaten van zijn studenten. Dit is echter nu reeds het geval, de promotor mag het merendeel van de punten uitdelen. Hij is de belangrijkste actor in het hele proces. Binnen het departement geschiedenis kent men natuurlijk ook het systeem van de lectoren. Twee lectoren worden aangesteld om de promotor te controleren en om een eigen waardeoordeel te vormen. Op die manier kan de promotor moeilijk van favoritisme beschuldigd worden. Ook hier is de problematiek van het objectivisme aan de orde. Bovendien spelen allerlei vriendschappelijk en vijandelijke netwerken van academisch personeel onderling een grote rol. Er zijn gevallen bekend waar het werk van de student helemaal niet meer aan de orde was. Quoting was een middel om onderlinge vetes te beslechten en elkaar in een slecht daglicht te plaatsen.

Uit dit relaas blijkt hopelijk dat er nog heel wat kan veranderen aan het systeem van de thesis binnen het departement geschiedenis. Moge de boodschap opvolging vinden.

**Caroline Francis
Licentiaat Geschiedenis**

Een KB op maat van 't IAB

De discussie over de toegang tot de fiscale beroepen blijft voor beroering zorgen. De hogescho- len en studenten hopen dat ministers Daems en Piqué eindelijk tot inkeer zouden komen dat ze zich in de luren hebben laten leggen door een beroepsorganisatie.

Even recapituleren. Sinds 1999 zijn accountant en belastingconsulent beschermde beroepen. Het Instituut voor Accountants en Belastingconsulenten (IAB) werd belast om de toegang tot het beroep te regelen. Een wet regelt evenwel de manier waarop de stage en de examens worden ingericht. Licentiaten fiscaliteit en gegradueerden accountancy-fiscaliteit kunnen volgens de wet vrijstelling krijgen voor de examenonderdelen die ze reeds beheersen op basis van hun diploma.

INPAKKEN

Dat was de theorie. De federale ministers Rik Daems (VLD) en Charles Piqué (PS), bevoegd voor de uitvoering van de wet, lieten zich door het IAB inpakken. Het IAB beloofde de ministers om met de onderwijswereld te overleggen over de vrijstellingenregeling en een degelijk koninklijk besluit voor te bereiden. Begin 2001 lekte een ontwerpbesluit uit dat zeer nadelig was voor afgestudeerden. Het kwam er haast op neer dat het IAB een systeem had uitgedokterd om de instroom in hun beroepen radicaal in te perken.

De onderwijswereld roerde zich en ook in het parlement werden de ministers op het matje geroepen. Ze beloofden, samen met het IAB, beterschap. Die belofte werd echter niet nagekomen. Een nieuw ontwerp van besluit is minstens even nadelig als het vorige. Het aantal kritiekpunten is eindeloos. Zo is de manier waarop de diploma's worden omschreven volledig op Franstalige leest

geschoeid en houdt het geen rekening met de Vlaamse onderwijsstructuren. Ook rond de transparantie van de examens wordt er niets concreet geregeld. De Raad van State, die de wettelijkheid van koninklijke besluiten moet onderzoeken, heeft bovendien grote kritiek op de grote macht die er wordt toegekend aan het IAB. Bovendien is het examengeld dat de IAB vraagt onwettelijk.

Vanuit de hoek van de Vlaams Verbond van Katholieke Hogeschole (VVKHO) en de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) werd aan de alarmbel getrokken. Het was hen vooral een raadsel waarom de liberale minister Daems zou meewerken aan een mechanisme dat duidelijk corporatistische trekjes bevat. Bovendien kan sowieso de vraag worden gesteld waarom een streng toelatingsbeleid nodig is voor de fiscale beroepen, wetende dat er absoluut geen overaanbod bestaat. Een afgestudeerde accountant-fiscalist heeft toch bewezen dat hij of zij bepaalde competenties bezit; waarom is dan nog een examen nodig?

BESLECHT

Ook Vlaams minister Marleen Vanderpoorten (VLD) interesseert zich eindelijk in het dossier. De toelating tot het beroep is een federale materie, maar het IAB zou op een wel zeer indringende manier een richting geven aan het onderwijs van de accountants-fiscalisten. Daarom zou het dossier wel eens op de agenda van het Overlegcomité kunnen komen, waar bevoegdheidsconflicten worden beslecht.

Het nieuwe ontwerp van koninklijk besluit is nog niet ondertekend. Het kabinet van Daems heeft recentelijk nog een vergadering belegd met alle actoren. Daar zijn niet onmiddellijk conclusies getrokken, maar het ziet er alvast naar uit dat de politieke besluitvormers zich bewust aan het worden zijn van de corporatistische doelstellingen van het IAB.

Thomas Leys

VISITATIECOMMISSIE SCHIET MET SCHERP

Opleiding Morele Begeleiding opgedoekt?

Sinds 1991 onderwerpen visitatiecommissies opleidingen aan Vlaamse (en Nederlandse) universiteiten aan een kritisch onderzoek en rapporteren over de onderwijskwaliteit van de desbetreffende instellingen. De Vlaamse Inter-universitaire Raad (VLIR) coördineert deze visitatiecommissies. Ditmaal was het de beurt aan de richtingen Humanistiek/Moraalwetenschappen. In het visitatierapport (oktober 2002) staan enkele frappante zaken te lezen over de opleiding Morele Begeleiding binnen de Vlaamse universiteiten.

De studie Morele Begeleiding werd begin jaren tachtig opgericht binnen de studierichting Moraalwetenschappen, zelf een afsplitsing van Wijsbegeerte. In Gent werd deze richting terug geïntegreerd in de opleiding Moraalwetenschappen eind jaren negentig terwijl de VUB deze licentiaatsopleiding nog steeds als een aparte leerprogramma aanbiedt.

De vraag is echter voor hoelang nog want het rapport van de visitatiecommissie is niet mals. Vooral de VUB krijgt het hard te verduren wanneer wij lezen dat de commissie de toekomst van de opleiding somber inziet.

De opleiding Morele Begeleiding wil enerzijds academisch geschoolden klaar- stomen, maar wenst anderzijds dat haar

studenten de nodige praktijkervaring verwerven. Het aantal uren dat voor deze stages wordt uitgetrokken binnen het studieprogramma is echter ondermaats.

Los

Daarnaast hangt de opleiding Morele Begeleiding te nauw samen met Moraalwetenschappen, zij het dat deze laatste een betere academische vorming verwerven. De VUB-opleidingen Moraalwetenschappen en Morele Begeleiding lijken zelfs niet los te komen van Wijsbegeerte waardoor Morele Begeleiding nog meer in de verdrukking komt.

De visitatiecommissie ziet de toekomst somber in, in het bijzonder voor de VUB. Zij 'is vooral bezorgd over de levensvatbaarheid van de studie Morele Begeleiding.' Waarbij het aantal studenten Morele Begeleiding in Brussel zelfs onder een kritische grens gezakt is. De commissie is dan ook van oordeel dat de VUB én de RUG zich grondig dienen te bezinnen over deze opleiding. Indien de universiteiten de adviezen van de visitatiecommissie niet ter harte nemen, zal deze unieke richting een kort bestaan beschoren zijn.

Jurgen Boel

www.vlir.be

KORT • KORT • KORT • KORT • KORT

Studenten VUB willen 'V' behouden

Op 12 november hielden enkele tientallen studenten een kleine protestactie aan het rectoraat van de Vrije Universiteit Brussel. Ze waren daartoe opgeroepen door het Brussels Studentengenootschap, de Studiekring Vrij Onderzoek en de redactie van het studentenblad De Moelie.

Aanleiding was de vergadering van de raad van bestuur van de universiteit die zou beslissen over de vorm van de toekomstige associatie rond de VUB. De Brusselse universiteit wil samenwerken met de Erasmushogeschool. De studenten hadden opgevangen dat deze associatie de naam "Associatie Universiteit Brussel" zou meekrijgen.

Dat zagen de vrijzinnige studenten niet zitten. Zij zagen daarin een poging om het "Vrije" uit de naam van hun instelling te weren. De naam is voor de studenten een teken van de vrijzinnige en pluralistische identiteit van de Vrije Universiteit Brussel.

Rector Benjamin Van Camp reageerde verrast. Er is volgens hem helemaal geen sprake van een wijziging van de naam van de VUB. Het woordje 'Vrije' zou echter wel weg moeten wegvallen in de naam van de associatie, omdat de Erasmushogeschool een gemeenschapsinstelling is en dus tot neutraliteit gebonden is.

De acties van de Brusselse studenten staan alvast in schril contrast met de regelmatige gedachte-oefening die er in Leuven wordt gemaakt over het al dan niet handhaven van de 'K'. Daar waren de studenten in het verleden al eens vragende partij voor een discussie over het uitgesproken katholieke karakter van onze Alma Mater.

Minister laat onduidelijkheid over KULAK bestaan

Minister van Onderwijs Marleen Vanderpoorten (VLD) heeft een werkbezoek gebracht aan de Kortrijkse afdeling van de K.U.Leuven. De "opstapcampus" in West-Vlaanderen heeft immers een eigen strategie, en die werd toegelicht door de campusrector, proffen en studenten van KULAK. De minister toonde zich onder de indruk van de inspanningen van KULAK om kandidatuursstudenten te ondersteunen.

Nochtans is de toekomst van de KULAK nog niet volledig zeker. In de toekomstige bachelor-masterstructuur worden de tweejarige kandidaturen immers vervangen door de driejarige bachelors. Of er hiervoor ook een volledige financiering komt, blijft nog onduidelijk. KULAK is tevens vragende partij om haar onderwijsbevoegdheden uit te breiden, maar de kans is klein dat de minister hierop ingaat.

Vandenbroucke: Franse Gemeenschap moet de afspraken rond de artsenbeperking naleven

Françoise Dupuis (PS), minister van Hoger Onderwijs van de Franse Gemeenschap, kondigde een tijdje geleden aan dat de beperking op het aantal studenten dat voor arts kan studeren, wordt opgeheven. Nochtans bestaat een federale wetgeving die bepaalt hoeveel artsen er ieder jaar kunnen instromen in het beroep. De ministers van onderwijs dienden daarom een systeem te ontwikkelen om ervoor te zorgen dat het aantal afgestudeerden ongeveer gelijk is aan het aantal vrijgekomen plaatsen.

In Vlaanderen organiseert men daarom een toelatingsproef. Enkel de geslaagden kunnen starten in de eerste kandidatuur. In de Franse Gemeenschap verkoos men pas een selectie toe te passen na het derde jaar. Die filter is nu afgeschaft. Volgens de minister moeten de universiteiten er maar voor zorgen dat de studenten worden begeleid naar de specialisaties waarvoor er een behoefte bestaat.

Zowel de Vlaamse als de federale overheid vragen nu dat de Franse Gemeenschap de afspraken nakomt. Federaal minister van Sociale Zaken Frank Vandenbroucke (sp.a) dreigt desnoods om eigenhandig te bepalen wie van de afgestudeerden als arts wordt aanvaard.

Leuvense nachtwinkels krijgen politie over de vloer

Zoals eerder aangekondigd, zet de Leuvense politie de aanval in op de illegale praktijken in nachtwinkels. Vorige week donderdagavond werd een grootschalige controle verricht. De fiscale, sociale en de economische inspectie namen aan de actie deel. De politie ging vooral de gezondheid en de hygiëne in de winkels na. Een aantal nachtwinkels verkopen alcohol zonder dat ze daar toelating voor hadden. De boekhouding bleek in geen enkele nachtwinkel te kloppen.

Intussen schaft de stad Leuven de horecataks af. Volgens schepen van Financiën Carl Devlies (CD&V) kan de horeca die financiële stimulans best gebruiken. Het verdwijnen van de belasting kost de Leuvense stadskas zo'n 25.000 euro.

Erasmus World: geen bedreiging voor Erasmus

De Europese Commissie wil dat de universiteiten in Europa meer samenwerken om een aantal topopleidingen uit te bouwen die ook aantrekkelijk kunnen zijn voor niet-Europeanen. De Europese Commissie voorziet voor het programma 'Erasmus World' een budget van 200 miljoen euro.

Françoise Dupuis van de Franse Gemeenschap vreest echter dat Erasmus World de bestaande mobiliteitsprojecten voor studenten zou ondermijnen. Ze wil ook dat de autonomie van de universiteiten zou worden gerespecteerd. De Europese Commissie benadrukte dat Erasmus World geen invloed zal hebben op het bestaande Erasmus-netwerk.

De K.U.Leuven toont zich alvast geïnteresseerd, want er bestaan nu reeds aanvullende opleidingen die in samenwerking met andere Europese universiteiten worden georganiseerd.

(tl)

“De Amerikanen willen gewoon hun goesting doen”

An de vooravond van de NAVO-top in Praag nodigden de Kring voor Internationale Betrekkingen (KIB) en Pax Christi Vlaanderen enkele experts terzake uit. Die moesten hun visie op de toekomst van de militaire alliantie uiteenzetten en paraat staan om het kritische publiek van antwoord te dienen.

Slechts één lid van het vierkoppige panel werd verondersteld de principes en de werking van de NAVO door dik en dun te verdedigen. Die twijfelachtige eer viel Pol De Witte, medewerker van de divisie Politieke Zaken van de NAVO, te beurt. Hij waarschuwde groene jongens, pacifisten en aanverwanten meteen met de mededeling dat hij van een realistisch standpunt uitging en niet van een idealistisch. Volgens hem had een of andere prominente politicus waarvan de naam hem even ontsnapte ooit gezegd dat het goed was optimist te zijn, maar dan “an optimist with a raincoat”, en de NAVO was precies die regenjas die we op een regenachtige dag goed zouden kunnen gebruiken.

Ook de andere panelleden vonden zo’n regenjas best nuttig. Enkel Hans Lammerant, die gekomen was namens het Forum voor Vredesactie, zag de NAVO liever opgedoekt worden, want naar zijn mening waren militaire drukingsmiddelen niet noodzakelijk de beste om conflicten te vermijden of op te lossen. Bovendien vond hij het hoog tijd dat de drie kernmachten onder de NAVO-lidstaten — de Verenigde Staten, Frankrijk, en het Verenigd Koninkrijk — werk maakten van de afbouw van hun arsenaal.

De federale regering kreeg ook zijn stem in het debat, bij monde van Frank Meeussen, kabinetsmedewerker van minister van Volksgezondheid Tavernier (Agalev), en adviseur Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Landsverdediging.

Na duidelijk te maken dat zijn partij “nogal idealistisch” van karakter was, wees ook hij de kernwapens aan als een ernstig probleem. Hij uitte de vrees dat de toetreding van zeven nieuwe lidstaten, zoals die in Praag vastgelegd werd, nieuwe parkeer-ruimte voor allerlei nucleair materiaal zou scheppen.

RAKETTEN

Tom Sauer, onderzoeker van het Center for Peace Research and Strategic Studies (CPRS) van de KU Leuven, speelde handig op die opmerking in door te stellen dat de groenen nu toch al een eindje in de regering zaten, maar de Amerikaanse raketten in Kleine Broghel nog niet meteen leken te verdwijnen. Meeussen gaf toe dat zijn partij nog niet veel vooruitgang geboekt had op dat terrein, maar volgens hem houden

groenen nu eenmaal van een “trage, maar duurzame groei.”

De twee belangrijkste agendapunten van de top in Praag, de uitbreiding met zeven nieuwe lidstaten en de oprichting van een *response force* die in de strijd tegen het terrorisme zou moeten ingezet worden, kwamen uiteraard ook uitgebreid aan bod. De Witte en Meeussen waren het volmondig met elkaar eens dat de uitbreiding van 1999, die drie leden van het vroegere Warschau Pact — Tsjechië, Polen en Hongarije — als NAVO-leden verwelkomde, een stabiliserend effect op die regio had gehad. Lammerant vroeg zich echter af of zo’n effect zonodig via een militaire alliantie moest bereikt worden en of het wel verstandig was de defensie-uitgaven van de nieuwe lidstaten zo drastisch de hoogte in te jagen.

VAZALLEN

Met de discussie over de response force kwam meteen het meest delicate punt van het NAVO-debat aan de oppervlakte: de relatie tussen de Verenigde Staten en Europa. Lammerant vreesde dat die response force louter een instrument van de Amerikaanse interventiepolitiek zou worden en dat de Amerikanen eigenlijk gewoon “hun goesting” wilden doen. Sauer sprak dan weer van een ideologische breuk tussen de VS en Europa en hoopte dat de Europese lidstaten hun rol niet zouden verwaarlozen en zo te verworden tot wat Lammerant “vazallen van de VS” noemde.

Ook het publiek stelde zich vragen bij de Europees-Amerikaanse relatie. Men wou weten of er misschien ruzie was in het NAVO-huishouden en of zo’n response force de VN niet buiten spel zou zetten. Volgens Pol De Witte was het in een democratisch werkende organisatie met negentien leden volstrekt normaal dat er al eens wat gekibbeld werd, en over die response force moesten we nog niet teveel wakker liggen, omdat die toch pas in 2004 in actie zou komen.

Voor de moderator van dienst, VRT-journalist Jan Balliauw, was het zonneklaar dat de VS en Europa er een compleet verschillend wereldbeeld op na hielden. Waar Europa steeds pleit voor multilaterale onderhandelingen met alle betrokken partijen, smeedt Amerika liever haar eigen coalities met de interessantste partners. Het lijkt hoogst onwaarschijnlijk dat na Praag hier op korte termijn verandering in komt. Moeten we dan toch maar hopen op “trage, maar duurzame groei”?

Bert Depoortere

JAAK PEETERS EN FATMA PEHLIVAN IN DEBAT

Tussen inburgeren, socialiseren en emanciperen

De verkiezingen komen eraan, en dat laat zich merken. Debatten, congressen en info-avonden: de Leuvense partijafdelingen staan niet stil. De jongerenafdeling van de Nieuw-Vlaamse Alliantie (N-VA), *Ronduit! N-VA*, organiseerde vorige week een interessant debat over migratie en integratie. Sprekers van dienst waren Jaak Peeters (N-VA) en Fatma Pehlivan (sp.a).

Abou Jahjah, 11 september, de blijvende groei van het Vlaams Blok, wat de oorzaak ook moge zijn, na CD&V en vooral N-VA (op hun congressen van respectievelijk september 2001 en mei 2002), stelden ook sp.a en nog recenter de VLD zich vragen bij het gevoerde integratiebeleid. Ze pleitten dan ook voor een bepaalde mate van ‘verplichte inburgering’. Uiteraard kunnen ook de nakende verkiezingen er mee te maken hebben.

De N-VA is dan wel niet meteen de meest hippe partij, bij studenten en hogeschoolden slaat ze wel aan. Dat bleek onlangs uit de resultaten van de kleinschalige enquêtes binnen de faculteit rechten en het LVSV. *Ronduit! N-VA* koos voor dit debat dan ook niet meteen de grote namen, maar mensen met een degelijke bagage en heel wat praktijkervaring. Jaak Peeters, partijraadslid van de N-VA, psycholoog, en actief als *human resources*

manager in het Antwerpse, ging in de clinch met Fatma Pehlivan. Zij staat in het onderwijs en is reeds lang actief binnen de Turkse gemeenschap in Gent. Sinds 2001 is ze gecoöpteerd senator voor de sp.a. Het debat lokte zo’n 25 mensen: veel N-VA’ers, maar ook sp.a’ers en geïnteresseerde ‘nieuwe Vlamingen’.

NON-BELEID

Pehlivan en Peeters waren het op verschillende vlakken roerend eens. Over het feitelijke non-beleid van de laatste jaren bijvoorbeeld. Peeters maakte de wellicht juiste analyse dat na een eerste fase, waarbij immigratie louter voor het Blok en Agalevs ‘knuffelbeleid’ een thema was, de tweede fase gekenmerkt is door overhaaste en ondoordachte maatregelen van de regering.

De sprekers hadden vooral andere aandachtspunten: Pehlivan benadrukte de problemen in het onderwijs, Peeters wees op tewerkstelling, die de kapstok van het integratiebeleid zou moeten worden. In die context was hij het echter niet eens met Pehlivan, die het partijstandpunt verdedigde met betrekking tot het instellen van quota op de werkvloer. Peeters ‘huiverde’ dan weer van quota, wegens niet realistisch. Hij voelde meer voor “positief uitlok-kende maatregelen”, zoals die nu ook bestaan voor jongeren. Een reële kans op promotie en vorming voor allochtonen

binnen het bedrijf is daarvan een voorbeeld: migranten die kwaliteiten hebben maar die niet konden omzetten in een diploma, kunnen zich op die manier toch waarmaken.

Pehlivan benadrukte de sociale ongelijkheid, die ook autochtonen treft, maar erkende de ‘culturele ongelijkheid’ als een ander probleem dat specifieke maatregelen vraagt. De socialiste benadrukte vooral de noodzaak van investeren in het onderwijs, zelfs vanaf de kleuterschool, waar de aanwezigheid van anderstaligen niet meer als een rareit mag worden aanzien.

Wat de overvloed van allochtonen in BSO en TSO betreft wees Peeters op het belang van beeldvorming: ook in Vlaanderen was ‘een stiel leren’ 50 jaar geleden de enige logische optie, terwijl ASO en verder studeren nu evident zijn voor het merendeel van de studenten. Die ouderwetse opvatting is nog te vaak aanwezig bij allochtonen meende hij. Daarom zijn rolmodellen zo belangrijk: de aanwezigheid van hogeschoolde, ‘geslaagde’ allochtonen heeft meer nut dan dwingen en opleggen.

Verder meenden beiden — Pehlivan evenwel meer dan Peeters — dat integratie en openheid van twee kanten moet komen. En hoewel haar partij nog beraadslaagt over een duidelijk standpunt over de ‘verplichte inburgering’, toonde Fatma zich duidelijk

voorstander. Uiteraard waren er ideologische verschillen. Zo legde Fatma veeleer de nadruk op de noodzakelijk ontvoogding van de allochtonen, op structurele factoren, op hun nood aan eigen verenigingen als middel tot integratie. De politiek zou ook het contact met het allochtone middenveld moeten aanhalen. Peeters beklemtoonde dan weer de noodzakelijke deelname aan de samenleving in al zijn aspecten. Hij stelde dat allochtonen in het brede Vlaamse verenigingsleven moeten durven stappen en aanvaard worden, veeleer dan dat zij enkel eigen organen zouden moeten hebben of eisen, hoewel die ook hun waarde hebben. Het persoonlijke contact tussen mensen van elke origine staat voor hem dan ook centraal. Beiden vonden de taal essentieel. Vooral omdat door de migranten zelf om taallessen wordt gevraagd. Te lezen als een steek naar minister Vanderpoorten.

De kleinschalige maar gezellige omkadering, de actualiteit van het debat en de veelheid aan meningen zorgden voor heel wat scherpe vragen. Soms leek het openhartige debat veeleer plaats te vinden in de zaal dan tussen de sprekers vooraan. Onder meer toen de naam van de beruchte Abou Jahjah viel kwam er nogal wat animositeit in de zaal. Hoe dan ook is de laatste discussie over het onderwerp nog lang niet gevoerd.

Op zoek naar steen in Egyptische woestijn

Fen archeologisch team van de KU Leuven heeft in de Egyptische woestijn de grootste ondergrondse steengroeve van het oude Egypte ontdekt. Het gaat om een enorme kalksteengroeve in de buurt van het dorp Deir al-Barsja. Indiana Jones van dienst was professor Harco Willems.

De term klein is niet van toepassing op de site in Deir al-Barsja. Zes vierkante kilometer is nu eenmaal groter dan een gemiddeld tuintje. In het woeste terrein bevindt zich een rijkdom aan archeologische resten: graven en groeves uit de tijd van de farao's en een uitgestrekte nederzetting waar vroeg-christelijke monniken zich terugtrokken. De groeve die verkend werd door de Leuvense archeologen, was reeds in de negentiende eeuw bekend, zo blijkt uit kaarten uit die tijd. Toch wist niemand tot nu toe hoe groot ze precies was. Door instortingen waren de diepste delen moeilijk toegankelijk. Nu is men er wel in geslaagd de precieze afmetingen ervan vast te stellen: de groeve is 270 meter lang en 250 meter breed.

Veto: *Waarom heeft u precies Deir al-Barsja gekozen om onderzoek te doen?*

Professor Harco Willems: Dat dateert al uit mijn studententijd; toen al

wekte de site mijn belangstelling, onder andere omdat er een paar interessante teksten waren gevonden. Zelf ben ik er voor de eerste maal geweest in 1980, toen ik pas afgestudeerd was. Er bestond toen al een oude publikatie over de site uit 1891, maar die was niet meer echt bruikbaar. Op basis van dat boek verwachtte ik er eigenlijk niet zo veel van. Eenmaal ter plaatse bleek echter dat het daar eigenlijk verschrikkelijk spannend was.»

«In 1988 ben ik dan nog eens terug geweest voor wat verdere verkenningen. In het begin van de jaren negentig werd het moeilijker wegens politieke onrust. Nu is het tij gelukkig gekeerd: van de Egyptische regering hebben we alle nodige toelatingen gekregen, en van deze universiteit wat geld.»

GRAFROVERS

Veto: *Wat is het meest belangwekkende van de site?*

Willems: «Deir al-Barsja is vooral beroemd omwille van de graven uit het Middenrijk. Deze graven zijn jammer genoeg door mijnwerkers ontzettend verwoest. Het zijn heel diepe schachten — tot 46 meter diep — waarboven grafkapellen stonden. Het vreemde is wel dat de graven bezocht zijn door grafrovers. Maar die hebben blijkbaar hun werk heel oppervlakkig gedaan. Ze waren als het ware alleen maar op zoek naar wat bladgoud, om daarna weer weg te gaan. Heel wat dingen hebben ze gewoon op hun plaats laten staan. Archeologisch gezien zijn daar nog echte schatten uitgekomen, topstukken die je nu kunt bezichtigen in het Nationaal Museum van Caïro.»

«Wij kijken natuurlijk niet alleen naar zaken die een grote kunsthistorische waarde hebben, maar het is natuurlijk prachtig als je zoiets vindt. We zijn veel meer op zoek naar hoe de site in het geheel zich doorheen de eeuwen ontwikkeld heeft of wat er met het

landschap is gebeurd. Meer bepaald richten we ons op het onderzoek naar de steengroeven, de infrastructuur ervan, de resten van activiteiten en teksten. Zo kunnen we reconstrueren hoe een steengroeve is geëxploiteerd en wat er zich daar allemaal heeft afgespeeld. Ik ben eigenlijk net zo blij als we kunnen achterhalen hoe werkzaamheden georganiseerd waren in een groeve als wanneer we een mooie sarcofaag

Willems: «We zijn trouwens van plan om zelf ook eens een stukje te gaan uithakken. Er bestaan nog steengroeven waar mensen met gelijkaardige technieken werken. Het zou zeer interessant zijn om op die manier een schatting te kunnen maken van de tijd die nodig is om een bepaald volume steen uit te hakken. Ook voor de graven zouden we graag eens nagaan welke investering het kostte om deze aan te leggen. Eenvoudig

huis, en als we dan het veld in gaan, lopen zij gewoon mee. Dat is natuurlijk wel erg vervelend. Je zit in je huis en je kunt er niet uit, behalve naar je opgravingssector. Je kunt niet zomaar even de stad in gaan, want dan moeten die militairen ook mee. En soms hebben die daar natuurlijk geen zin in, en dat is dan een hoop gedoe.

Veto: *En wat vindt het grote publiek van jullie ontdekkingen?*

Willems: «Ik krijg toch wel wat reacties. Het is natuurlijk niet zo spectaculair als de piramides en zo, maar deze vondst ontving toch wel wat aandacht in de kranten. Eigenlijk hadden we onze planning een beetje anders opgesteld. Onze campagne was reeds in het voorjaar en de bedoeling was de ontdekkingen in de pers te brengen tijdens de rustige zomerperiode. Dan hebben de kranten toch genoeg ruimte voor lange berichten. Voor onze publiciteit zijn we echter afhankelijk van de Egyptenaren. We mogen dat pas doen als zij hun goedkeuring geven. En zo kwam het uiteindelijk in een drukkere periode terecht.»

Veto: *Wetenschappen als egyptologie worden soms in vraag gesteld, omdat ze geen maatschappelijke relevantie zouden hebben.*

Willems: «Mensen die dat zeggen, hebben natuurlijk gelijk. Mensen die dat niet zeggen, hebben ook gelijk. Sommigen vinden het gewoon niet interessant. Ik kan natuurlijk niet zeggen dat het interessanter is dan

voetbal. Net zoals sommigen niet begrijpen dat er miljoenen gestoken wordt in voetbal, zijn er ook mensen die niet begrijpen dat iemand geld wil steken in deze oude troep. Het gaat nochtans om belangrijke culturele resten.»

GE CULTIVEERD

«Je kunt het laten vergaan, maar dan komt het nooit meer terug. Bepaalde stukken woestijn waren tien jaar geleden nog ongeschonden gebied, maar zijn inmiddels overbouwd of gecultiveerd. Als op die plaatsen nog iets onder de grond zit, kun je er natuurlijk niet meer bij. Het is voor eeuwig en altijd verdwenen.»

Veto: *Wat vindt u van al die pseudo-wetenschappelijke theorieën over het oude Egypte?*

Willems: «Ik vind dat op zich niet erg, ik vind dat zelfs leuk. Vanuit opportunistische motieven kun je het alleen maar goed vinden dat je vak regelmatig in het nieuws komt. Aan de andere kant: het is natuurlijk allemaal onzin. Ik word er wel heel erg moe van als ik er voor de zoveelste keer mee geconfronteerd word. Wat ik echt zorgwekkend vind, is dat die onzin de laatste jaren blijkbaar ook in leerboeken voor het humaniora-onderwijs terecht komt. Van mij mag het allemaal gepubliceerd worden, maar mensen die lesgeven aan scholieren zouden beter moeten weten.»

**Kelly Cleenders
Tijl Vereenoghe**

*Meer informatie en foto's vind je op
<http://millennium.arts.kuleuven.ac.be/bersha>*

vinden.»

Veto: *Wat kun je allemaal afleiden uit het onderzoek van zo'n groeve?*

Dr. David Depraetere: «Het is eerst en vooral de bedoeling alles in kaart te brengen. Eens we die kaarten hebben, kunnen we allerlei zaken aanduiden, zoals bijvoorbeeld de lijnen op het plafond. We willen nagaan wat die betekenden, welke rol de zonering speelde bij de organisatie. Een van de mogelijke hulpmiddelen zijn de demotische namen die erbij zijn geschreven. We kunnen dan bestuderen waar bepaalde namen gebruikt werden. Ook hebben we lijsten gevonden waarin dezelfde namen terugkeren. Zo hopen we tot een systeem te komen.»

PETROGRAFISCH

«Daarnaast zijn er ook op de wanden tekeningen, eveneens geschilderd in oker. Sommige daarvan stellen tempelpylonen en -zuilen voor. Dat heeft waarschijnlijk te maken met het doel waarvoor de stenen gebruikt werden. En dit doel was hoogstwaarschijnlijk de stad Hermopolis. Het zou natuurlijk ideaal zijn mochten we nog een petrografisch sample kunnen nemen om de materialen te vergelijken.»

Veto: *Hoeveel steen kon er uit zo'n groeve gehaald worden?*

Depraetere: «Dat is heel moeilijk te zeggen. Het was zeker enorm veel. Maar als je de kaptechnieken bekijkt, moet er ook heel wat verlies zijn geweest. En dit willen we zeker onderzoeken. Het doel is tot een schatting te komen van de efficiëntie, of anders gezegd, hoe handig ze in die tijd waren. Ik ben onlangs begonnen met de studie van de kapsporen. Volgens de gangbare theorieën werd aanvankelijk gebruik gemaakt van zachte koperen beitels. Later, in het Nieuwe Rijk, werden dat ijzeren beitels. Voorwerpen zelf hebben we jammer genoeg nog niet gevonden.»

kan zo'n graf aanleggen immers niet zijn. Als je een schacht van dertig meter diep wilt uithakken, kun je niet zomaar wat mensen aan touwen naar beneden laten zakken; op een of andere manier moet het materiaal ook naar boven komen.»

Veto: *Dat lijkt allemaal zeer arbeidsintensief.*

Willems: «Dat is inderdaad een probleem. Het is niet zo moeilijk te verzinnen wat je bij een opgraving zou moeten doen. Het grote probleem is alles ter plaatse tijdig rond te krijgen. Aangezien we geen archeologische voorwerpen mogen meenemen naar het buitenland, moeten alle tests plaats vinden in Egyptische laboratoria. Je moet dus eerst de juiste mensen en de juiste laboratoria vinden om de tests te doen. Dat maakt het vaak lastig om de dingen te doen die je eigenlijk wil doen.»

Veto: *Speelt de politieke situatie jullie nog parten?*

Willems: «Het politieke klimaat is in dat gebied gelukkig veel verbeterd. We staan wel onder permanente bewaking van een legertje militairen. Die hebben vooral op het gebied van slapen een heel hoge kwaliteit ontwikkeld. Nodig zijn ze niet. Het zijn daar allemaal brave mensen. De oudheidkundige dienst heeft een zestal bewakers, en ook het dorp heeft een aantal veldwachters. Je weet eigenlijk nooit precies wie nu waar vandaan komt en hoeveel het er zijn. Dan heb je nog de inspecteurs van de oudheidkundige dienst, die er niet zijn voor de veiligheid, maar die controleren of we ons werk wel goed doen.»

«En dan is er nog de echte veiligheidsdienst. Dat zijn gewoon soldaten. Die zitten gewoon vierentwintig uur per dag rond ons

Het is natuurlijk niet zo spectaculair als de piramides en zo

“De kern van modern zijn is dat men kan kiezen”

Tet conflict tussen Israël en Palestina is helaas al geruime tijd actueel. Daarover hadden we een openhartig gesprek met rabbijn Peter J. Haas. Want een Amerikaanse jood in Leuven, dat kon Veto niet laten voorbijgaan.

De Amerikaanse rabbijn Peter Haas is auteur van het vaak geprezen boek *Morality after Auschwitz: the radical challenge of the Nazi ethic* (1992) — een confronterend boek dat de universaliteit van het kwade benadrukt. In november was hij voor de derde keer in Leuven, onder meer om enkele gastcolleges te geven aan de faculteit theologie, voornamelijk over het Midden-Oosten. Sinds 2000 is hij als professor verbonden aan de Case Western Reserve University (Cleveland, Ohio), waar hij doceert over het jodendom, joodse ethiek, de holocaust, Westerse religies en het Midden-Oosten.

INTIFADA

Veto: Sharon is weinig populair in Europa. Hoe zit het in Israël?

Peter J. Haas: «Toen ik in 1999 in Israël was, waren er open grenzen, zoals in Europa nu. Er was een gemeenschappelijke munt, veel Palestijnen werkten in Israël, mensen gingen de grens over om te winkelen. Nu is de sfeer enorm slecht. De Israëli's willen een muur bouwen en de Palestijnen hun eigen weg laten gaan. *We don't care anymore*. Door de intifada is de rechtervleugel veel sterker. Toen Sharon verkozen werd, was de intifada reeds vijf maanden bezig. Hij werd dus verkozen als een minister in een noodsituatie. Pas een jaar na de oorlog, in de zomer, viel hij de Westbank binnen. En hij heeft de intifada grotendeels kunnen stoppen.»

Veto: U bent geen tegenstander van Sharon?

Haas: «Ik ben zeker geen aanhanger van hem; ik vind hem te rechts. Ik apprecieerde Rabin en Barak veel meer. Barak bood een Palestijnse staat en vrede aan en kreeg intifada, daarom verloor hij de verkiezingen. Net daarom werd Sharon verkozen na de intifada. Maar in het parlement is Sharons partij niet de belangrijkste. Dus voor hun eigen wetten zijn de Israëli's centrum-links, maar toen de zelfmoordaanslagen begonnen wilden ze een eerste minister die kon terugslaan. Tja, dan was er de keuze tussen Barak en Sharon.»

Veto: Bevorderen die Israëli's de intifada niet? Er zijn immers de doden, er is de vernedering aan de kant van de Palestijnen.

Haas: «Zeker. De meeste Palestijnen willen geen oorlog, geen intifada. Meer dan de helft van de Palestijnen leeft gewoon in hun huizen zoals in Hebron. Zij hebben geen probleem met Israël. Het probleem zijn de vluchtelingen, die minder dan de helft uitmaken. Maar zij willen meer en zij steunen de PLO. Daarom zegt Arafat: *We want it all*.

Want hij spreekt in naam van de vluchtelingen. De lokale Arabische bevolking is geen aanhanger van Arafat.»

ZELFMOORDAANSLAG

Veto: Dus het heeft weinig te maken met nationalisme van de kant van Palestina of Israël, maar vooral met moslimfundamentalisme?

Haas: «Ja. De akkoorden van Oslo wilden twee samenwerkende staten vestigen. Langzaamaan begon dat te werken. Barak wou toenadering tot Arafat om vrede en duidelijke grenzen te realiseren. Arafat werd toen onder enorme druk gezet, gehanteerd zeg maar, door *Islamic Jihad*. Zij zeiden: je kan geen toegevingen doen, we vechten voor Allah en je kan het Westen niet laten winnen. Sharon vindt dan ook dat Arafat zich laat leiden door de verkeerde mensen en geen legitimiteit heeft.»

«Dat hij burgers aanvalt, keur ik zeker niet goed. Sharon zegt eigenlijk tegenstrijdige dingen. Enerzijds telt Arafat niet meer mee; als er anderzijds een zelfmoordaanslag is...»

Veto: ...dan verwijt hij Arafat dat hij die niet kon verijdelen.

Haas: «Exactly. Dus op dat punt moet Sharon maar eens consequent worden. Zowel religie als grondgebied vormen een probleem. De Israëli's zeggen vaak dat er te veel geschiedenis is op te weinig oppervlakte. Dat is de kern van het probleem.»

Veto: U maakte net het proces van Sharon. Wat vindt u van de autocratische Arafat?

Haas: «Het probleem van Arafat is zijn corruptie. Na Oslo gaf Europa miljoenen dollars aan Arafat om de Palestijnse economie opnieuw op te bouwen, maar Arafat slaagde daar niet in. Waar is dat geld

leidende klassen. Na een tijd veranderde dat. Er waren gemengde huwelijken, de inwoners voelden zich gezamenlijk Israëli's. In 1990 arriveerden de Russen. Een op zes joden is van Russische origine en woont minder dan tien jaar in Israël. Zij zijn verschillend van de rest, maar hun kinderen zijn geïntegreerd. De echte scheiding in Israël is dezelfde als in Palestina: tussen seculier en religieus. Zo'n vijftien procent van de Israëli's is streng orthodox en stemt voor religieuze partijen.»

Veto: De VS krijgen veel kritiek voor hun zogenaamde inconsequente houding ten aanzien van Israël en Irak. Als Amerikaan weet u ongetwijfeld wat de rol van de joodse lobby is in dit alles.

Haas: «De joodse lobby is heel machtig. Maar de machtigste lobby als het gaat over Israël zijn de evangelische christenen. Die

gebeurt hetzelfde, maar daar zijn de moslims sneller geassimileerd. Heel wat van de informatie over de islam in het Westen betreft net die radicale islam. De geïmmigreerde moslims in de VS moeten nu maar dat beeld bijstellen. Maar dat is voor de volgende generatie. Moslims zullen misschien problemen hebben met die integratie, *but they will work it out*. Christenen zijn er in geslaagd, joden ook, ook moslims zullen er in slagen.»

Veto: U zegt dat joden er in geslaagd zijn, maar de integratie van een erg op zichzelf gerichte gemeenschap met een duidelijke identiteit als de joodse loopt toch ook niet van een leien dakje?

Haas: «Kijk, in 1750 was er Judaïsme: je was joods of je was het niet. Nu kan je jood zijn op veel verschillende manieren. De kern van modern zijn is dat men kan kiezen. Ook de joden in Antwerpen willen kiezen: hun

(foto archief)

dan heen? Ook nu komt al de elektriciteit en al het water van Israël. En Arafat heeft Zwitserse bankrekeningen, villa's, een casino in Jericho, waar trouwens enkel joden komen.»

Veto: Zijn de kolonies echt nodig voor de veiligheid van Israël?

Haas: «Kijk, er zijn verschillende kolonies. Zo is er Tel Aviv, een stad van twee en een half miljoen inwoners die gestadig uitbreidt. En op een bepaald moment zit men dan over

“Arafat heeft Zwitserse bankrekeningen, villa's en een casino waar enkel joden komen”

de zogenaamde groene lijn. Dan zijn er steden met zo'n vijftig duizend inwoners over de grens, in open land, waar ook geen Palestijnen wonen. De derde categorie zijn de nederzettingen in het midden van de Arabische gemeenschappen. Zij vormen een probleem. Ze zijn meer een gevaar voor de veiligheid dan een bescherming voor Israël. Zij moeten verdwijnen of Palestijns worden.»

ORIGINE

Veto: Iets anders dan. Israël is een vrij uniek land, omdat er mensen van verschillende origine leven. Hoe geïntegreerd is de Israëli'sche maatschappij?

Haas: «Tot 1990 was zestig procent van de joden van Arabische en veertig procent van Europese origine. Aanvankelijk klikte het niet echt. De Europese gemeenschap was vrij op zichzelf, vormde ook de hogere en

gemeenschap is erg groot in de VS. Zij hebben erge dingen gezegd over de islam: “Mohammed is een dief, is nep.” Zij steunen de Republikeinen, niet de joden. Zij vormen Bush' electoraat. Daarom denk ik dat de joodse lobby van groot belang was bij de steun die de VS gaven bij de oprichting van de staat Israël, maar het beleid tegen Palestina komt uit christelijke hoek.»

Veto: Allerhande recente gebeurtenissen hebben in België, en in het gehele Westen, het debat aangezwengeld over de integratie en modernisering van de islam. Wat is uw mening daarover?

Haas: «Het christendom werd 'modern' in de zestiende eeuw, met het jodendom gebeurde dat in de achttiende eeuw. De islam kwam pas na de tweede wereldoorlog in aanraking met de moderniteit. Vandaar dat moslims worstelen met de vraag: 'hoe kunnen we moslim zijn én modern?'. Er zijn heel wat moderne, seculiere moslims. Arafat is niet religieus. De PLO is seculier, nationaal-Arabisch. Hamas daarentegen is religieus Arabisch. Ik heb veel streng gelovige moslims ontmoet die ook erg vredelievend zijn.»

Veto: Het is dus niet zo dat de islam inherent anti-Westers, antidemocratisch tot zelfs 'veroverend' is?

Haas: «Neen. Het is wel juist voor deze generatie, die is opgegroeid in die islam-interpretatie. Moslims komen vaak naar Europa, waar ze niet onmiddellijk succesvol zijn, maar tot de lagere klassen behoren en zich arm en gediscrimineerd voelen. En dan horen ze zo'n radicale boodschap. In de VS

keuze is in het ghetto blijven. Mijn keuze is anders. Ik zit hier met jou, maar als ik zou zeggen dat ik baptist ben, zou je dat geloven.»

Veto: U veroordeelt de Antwerpse joden niet?

Haas: «Neen! Hun keuze is de hunne. Hoewel ik problemen heb met die keuze, maar om andere redenen. Jij komt uit een christelijke traditie, wat je daarmee doet, is jouw zaak. Je kan een katholieke priester worden, of atheïst, of je tot een andere religie bekeren. Nogmaals: de essentie van de westerse moderniteit is kunnen kiezen.»

Veto: Dat brengt ons terug bij de problematiek van Israël: uiteindelijk is het jodendom een religie als een andere, en u bent het bewijs dat joden zich zonder probleem kunnen integreren. Is Israël als joodse staat dan eigenlijk wel nodig?

Haas: «Op die vraag kan niemand een sluitend antwoord geven. In Israël stelt men zich zelfs de vraag of Israël wel een joodse staat is. De rechtspraak is niet religieus geïnspireerd, vijftientachtig procent van de bevolking is seculier. Het is dus een gewone seculiere democratie. Waarom zou ze dan joods moeten zijn? Ze is Israëli'sch. In dat opzicht is het conflict wel veeleer Palestijns-Israëli'sch dan joods-islamitisch. De joden in Antwerpen zullen echter een ander antwoord geven. (lacht)»

Veto: Concluderend: bent u pessimistisch of optimistisch?

Haas: «Op de korte termijn: erg pessimistisch. Maar eens Arafat en Sharon weg zijn, zie ik het positiever in. Want die twee leiders verzoenen...»

Lieven De Rouck

Veel vragen, weinig antwoorden

Boeken en pamfletten over globalisme en zijn tegenstanders vinden we in overvloed de laatste tijd. Kritiek aandragen is niet moeilijk, de echte opgave bestaat erin om met realistische oplossingen op de proppen te komen. Iets wat ook in *¡Ya Basta!* niet aan bod kwam en waardoor het boek een zoveelste blind gekanker werd.

¡Ya Basta! Globalisering van onderop werd geschreven door drie auteurs, allemaal jonger dan dertig. Jan Dumolyn, doctor in de geschiedenis en als assistent verbonden aan de Universiteit Gent, David Dessers, werkzaam bij de NGO *Socialisme Zonder Grenzen* en hoofdredacteur van *Rood*, en Peter Tom Jones, burgerlijk ingenieur milieukunde, doctor in de materiaalkunde en werkzaam als postdoctoraal onderzoeker aan de KU Leuven. Ze bouwden eveneens de Vlaamse tak op van de verzetsbeweging Attac. Deze twee laatsten, beiden aanwezig tijdens de vergadering van de G8 in Genua juli 2001, waren afgelopen donderdag uitgenodigd door het Masereelfonds om de kritische vragen van prof. em. Lode Van Outryve te beantwoorden. Geëngageerden met een poëtische inslag kwamen nog uitgebreider aan hun trekken dankzij de poëtische intermezzo's van H.J. Claeys. Het debat vond plaats in de Europazaal, maar we waren bijna verzeild geraakt op de cursus kalligrafie in de Grote Zaal. Achteraf beklagden we ons niet voor de kalligrafie te hebben gekozen — misschien hadden we dan nog iets bijgeleerd.

Een eerste uitermate kritische vraag van prof. Van Outryve was om een verklaring te geven bij de onduidelijkheid omtrent antiglobalisten en andersglobalisten. Het verschil, aldus Jones, is dat antiglobalisten zich enkel bezighouden met het economische aspect van globalisering, ze verzetten zich dus tegen het neoliberalisme. "Extreemrechts en Bush zijn typische antiglobalisten", was een uitspraak van Jones die behoorlijk wat wenkbrauwen deed fronsen en de excentrieke hersenkronkels van de auteurs illustreert. Andersglobalisten daarentegen zien de globalisering ruimer, naast het economische ook positieve veranderingen zoals culturele en sociale. Ze zijn voor globalisering, maar dan wel op een andere manier want het kapitalisme heeft duidelijk gefaald. Hoe dan wel kun je je afvragen, maar daar zijn ze zelf nog niet helemaal uit.

SUFFICIËNTIE

Op de vraag wat nu eigenlijk de grootste kwalen van het neoliberalisme zijn, antwoordden beide auteurs verschillend.

Jones benadrukt de opgedrongen productie en consumptie waardoor biofysische grenzen opgeheven worden met als gevolg dat we meer uit de aarde halen dan we er in stoppen. "Technologie kan niet alles oplossen, dit proces wordt efficiëntie genoemd. Wanneer men bijvoorbeeld een betere motor ontwikkelt, krijgt men een efficiëntere wagen, die meer verkocht wordt. Maar meer wagens betekent tevens meer CO2." Over alternatieve energiebronnen die toch ook door middel van de technologie verder moeten worden ontdekt en geoptimaliseerd, rept Jones evenwel met geen woord. Voor Dessers zwelt de neoliberale zweep op de democratie. Meer bepaald bij de bezitsverhoudingen: wie heeft wat? Hij pleit dan ook voor een terugkeer naar collectief bezit.

De andere as van het kwade, zo wordt het trio Wereld Handels Organisatie (WHO), Internationaal Monetair Fonds (IMF) en Wereldbank gedoopt. Deze organisaties, die oorspronkelijk goed werk leverden, zijn tot puur protectionistische instellingen geëvolueerd die enkel de taak hebben de belangen van de rijkste landen te behartigen. "De tien rijkste landen hebben meer dan de helft van de stemmen binnen het IMF, terwijl de 'I' toch staat voor internationaal!" Welke instellingen zijn dan wel goed? Ook hier liggen de meningen van de co-auteurs sterk uit elkaar — typerend voor de andersglobalistenbeweging. Jones zou ze behouden maar een andere, beperktere functie geven, terwijl hun macht juist blijft groeien en die van de VN afneemt. Dessers is radicaler en zou de hele handel opdoeken.

PAN

Enkel de negatieve aspecten van kapitalisme worden belicht zodat ze besluiten dat het kapitalisme in zijn geheel niet deugt en moet worden afgevoerd. Auteurs die wel een visie en een alternatief bieden zoals de Britse professor economie en filosofie Noreena Hertz, een dame die een helder en realistisch standpunt inneemt,

verwerpen ze wegens niet radicaal genoeg. Ook de Europese Unie kreeg een fikse veeg uit de pan. De sociaal-democraten hebben namelijk de liberale principes

(foto Els Silvrants)

aangaande vrije concurrentie aanvaard. Ook de Europese vakbonden zijn stout geweest en worden verweten het neoliberalisme "sociale begeleiding" te verlenen.

GEMEENSCHAP

"We hebben gewonnen, tenminste op symbolisch vlak; onze thema's worden besproken, hoewel er geen concrete vooruitgang is. Het zou een overwinning zijn als de privatisering wordt stopgezet." Hoe ze hun acties verder willen uitbouwen en de toekomst zien? Het eerder genoemde probleem dat de ecologie de groeiende economie niet kan bijhouden, wordt weer aangehaald, maar oplossingen worden wederom niet gegeven. Ze geloven niet in partijpolitiek, dus zal de verandering er niet komen via verkiezingen. Wel geloven ze in protest die vertrekt vanuit de basis, *direct action* aangebracht door de gemeenschap zelf, vandaar ook de ondertitel van hun boek.

Veel vragen, weinig antwoorden. Alhoewel sprake van veel vage antwoorden, ook in het laatste deel van het boek werden er veel opgenomen, een duidelijke lijn zit er niet in. Het was oorspronkelijk trouwens de bedoeling van Jones, Dessers en Dumolyn om met antwoorden te komen, omdat

"anderen geen alternatieven geven", maar *Ya Basta* werd uiteindelijk eender. Er is tevens gebrek aan politieke visie binnen de protestbewegingen en hoe gaat die er ooit komen met zo'n verscheidenheid aan meningen?

Naar Verhofstadts conferentie aanstaande dinsdag zullen ze uit protest niet gaan. Ze weigeren nog langer met de premier te praten. "De man brengt een one-manshow, voert geen dialoog, deze

conferentie is louter een *pr-stunt*. Hij praat voortdurend over ethisch globalisme, maar levert doodleuk wapens aan Nepal. Wij plannen een optocht naar de plaats van conferentie om meneer Verhofstadt op een fluitconcert te trakteren. Buiten zullen stoelen staan opgesteld omdat we binnen toch niets mogen zeggen. Ook andere NGO's als 11.11.11 zullen buiten verzamelen." Waarop een oudere sympathisant demonstratief zijn fluitje bovenhaalde om met een schel fluiten de hele zaal aan het schrikken te brengen.

Een zoveelste boek over het globalisme dus, geschreven met het hart op de tong, maar zonder enige visie. Het feit dat geen van hen econoom is, speelt hier wellicht. De poëtische tussenkomsten waar de heer Claeys ons op trakteerde, konden hier helaas niets meer aan veranderen. Volgende week kunt u dan ook een uitgebreid verslag over de cursus kalligrafie verwachten.

Ben Deboeck
Kris Malefason

David Dessers, Jan Dumolyn, Peter Tom Jones, *¡Ya Basta! Globalisering van onderop*, Academia Press, Gent, 358 blz

Website: www.yabasta.be

TWEDE INTERNATIONALE CONFERENTIE OVER DE GLOBALISERING

Heel de wereld komt naar Leuven

Guy Verhofstadt houdt wel van een goed gesprek. Om de ideeën over de globalisering de vrije loop te laten, nodigt de premier deze week in Leuven enkele internationale zwaargewichten uit, alsook enkele honderden 'wereldburgers'.

Vorig jaar verraste premier Verhofstadt vriend en vijand met zijn 'Open brief aan de antiglobalisten'. Daarin hield hij een pleidooi voor meer globalisering als middel om meer welvaart te creëren. Veel organisaties toonden zich opgetogen met de openheid en gingen in op de uitnodiging voor een discussie. Anderen vonden dat Verhofstadt de anti- of andersglobalisten verkeerd had getypeerd en dat de voorstellen van Verhofstadt slechts schijnoplossingen zijn.

Om de diverse visies met elkaar te confronteren organiseerde toenmalig EU-voorzitter Verhofstadt vorig jaar een Internationale Conferentie over de Globalisering aan de universiteit van Gent. Het werd een groot succes en daarom organiseert Verhofstadt ook nu weer een conferentie en ditmaal aan de universiteit van Leuven. Op dinsdag 26 november zullen klinkende namen van internationaal formaat over hun opvattingen vertellen in aula Pieter De Somer.

Zo zal de secretaris-generaal van de OESO, Donald J. Johnston, spreken over vrijhandel als middel tot duurzame ontwikkeling. Rémi Parmentier, politiek directeur van Greenpeace International, zal het hebben over duurzaamheid en leiderschap. Uit de derde wereld spreken Dr. Aminata Dramane Traoré en Govindasamy Rajasekaran uit hun ervaring in respectievelijk Mali en Maleisië. In de namiddag komen de Europese Commissarissen Pascal Lamy van Handel en Franz Fischler van Landbouw hun plannen toelichten. Ook de directeur-generaal van de Wereldhandelsorganisatie spreekt over de toekomstige internationale top in Cancún.

In de zaal kunnen enkele honderden mensen deelnemen aan het debat. Vooraf inschrijven was verplicht. De veiligheidsmaatregelen zullen wellicht nog strenger zijn dan deze die werden genomen bij het eredoctoraat van prins Filip. De conferentie werd slechts matig geadverteerd in

Leuven, hoewel de KU Leuven logistieke ondersteuning biedt voor het initiatief. Het kabinet van de premier wilde namelijk vermijden dat het een debat 'enkel onder studenten' zou worden. De Koning Boudewijnstichting organiseerde echter in de aanloop van deze conferentie een schrijfwedstrijd voor jongeren. De winnaars mogen aan de vooravond van de conferentie rechtstreeks in debat gaan met de premier. Ook een vijftal Leuvense studenten behoren tot uitverkorenen.

Uiteraard zullen een aantal andersglobalistische organisaties van zich laten horen. Zo houdt Attac-Leuven omstreeks de middag een 'ludieke' actie op het Ladeuzeplein. Zij roepen mensen op om met potten en pannen hun verzet tegen de 'pr-stunt' van Verhofstadt te laten horen. Vorig jaar slaagde de premier er zelfs in voormalig Amerikaans president Bill Clinton naar Gent te halen. Het is niet uitgesloten dat ook dit jaar iemand van een gelijkaardig, internationaal kaliber naar de conferentiezaal afzakt. Misschien voelt André Oosterlinck zich wel geroepen?

(tl)

www.globalisationdebate.be

EN DANS! EN SPEEL! EN ZIE! EN HOOR!

Cultureel najaarsoffensief

Fen spervuur van cultuur, dat is waar De Volle Tent al enkele jaren garant voor staat. Woensdag openen culturele centra in heel Leuven hun deuren, en bieden ze een podium voor evenementen van de meest diverse pluimage. Van Caraïbische dans over Europese films en breakdance-workshops tot theater over Afrika: over culturele globalisering gesproken.

De Volle Tent is een samenwerking tussen CJP, het Stuk, het Cultuurcentrum, de Cultuurcoördinatie van de K.U.Leuven en de Kultuurraad van de Leuvense studenten. De hele dag kan je gratis of heel goedkoop workshops volgen of performances, film- en toneelvoorstellingen en muziekoptredens bijwonen.

Voor studenten is dit natuurlijk een smakelijke formule, maar wat heeft het programma eigenlijk te bieden? Het Jeugdcentrum (Brusselsestraat 61) bulkt van de populaire jongerencultuur. In de namiddag vinden er workshops *breakdance* en *deejay* plaats, en geven even later Leuvense hip-hopers het beste van zichzelf. 's Avonds treedt de piepjonge groep Fellaz op. Bij de burens van het Cultuurcentrum kan je dan

weer terecht voor meer exotische danslessen zoals flamenco of Oriëntaalse dans. Interessant is ook de workshop theatermaken, waar enkele regisseurs van het gezelschap Braakland/ZheBilding met een hoop materiaal en enkele enthousiastelingen toewerken naar een toonmoment later op de avond.

Cinema Zed (Naamsestraat 96) opent wat vroeger dan normaal haar deuren voor een gratis ontbijt mét film: **Lola Rennt** (zie bespreking). Op geregelde tijdstippen vindt er ook een literatuurperformance van Saskia de Coster plaats, en om halfdrie wordt **Thomas est Amoureux** geprojecteerd, een film over plein- en mensenvrees.

Het binnenplein van het Stuk is daarentegen niets om bevreesd voor te zijn. De hele namiddag en avond is er immers een 'geluidscollage' van Tom Bonte aanwezig, iets dat eerder nieuwsgierigheid oproept. Knippen en plakken met geluiden, dat doet ook Buscemi al enkele albums lang. Zijn nieuwe album komt hij vanaf 22 uur met zijn band uittesten in de Soetezaal, en je zal moeten reserveren als je erbij wil zijn. De Limburger zorgt ook voor de juiste beats tijdens de fuif achteraf.

Het Stuk weet handig ook haar oorspronkelijke programmatie in De Volle Tent in te passen. Dat is leuk voor wie het prima

toneelstuk **Vive l'Afrique** (zie bespreking) wil zien, dat voor het theaterfestival 2002 werd geselecteerd: je kan erin voor slechts 3,75 euro. De gratis toegankelijke tentoonstelling waarin minimalist Ward Denys oude met nieuwe werken verenigt, verdient trouwens ook aandacht van het Volle Tent-publiek.

Zelfs wie al vlijtig voor de kerstexamens studeert en aan de bureaustoel gekluisterd zit, hoeft het gebeuren niet te missen. Radio Scorpio (106 FM) installeert zich immers in de Stukbar met een bak bier, een prima platenbak en een reeks te interviewen gasten, waaronder Pieter-Jan De Smet, Flip Kowlier en Buscemi.

Jeroen Versteede

Info: ga naar het infostandje in het Stuk, bel 02/203.02.00 of surf naar www.cjp.be.

Voor workshops en de belangrijkste voorstellingen is reserveren erg aangeraden: 02/203.02.00.

WARD DENYS OPENT TENTOONSTELLINGSSEIZOEN STUK

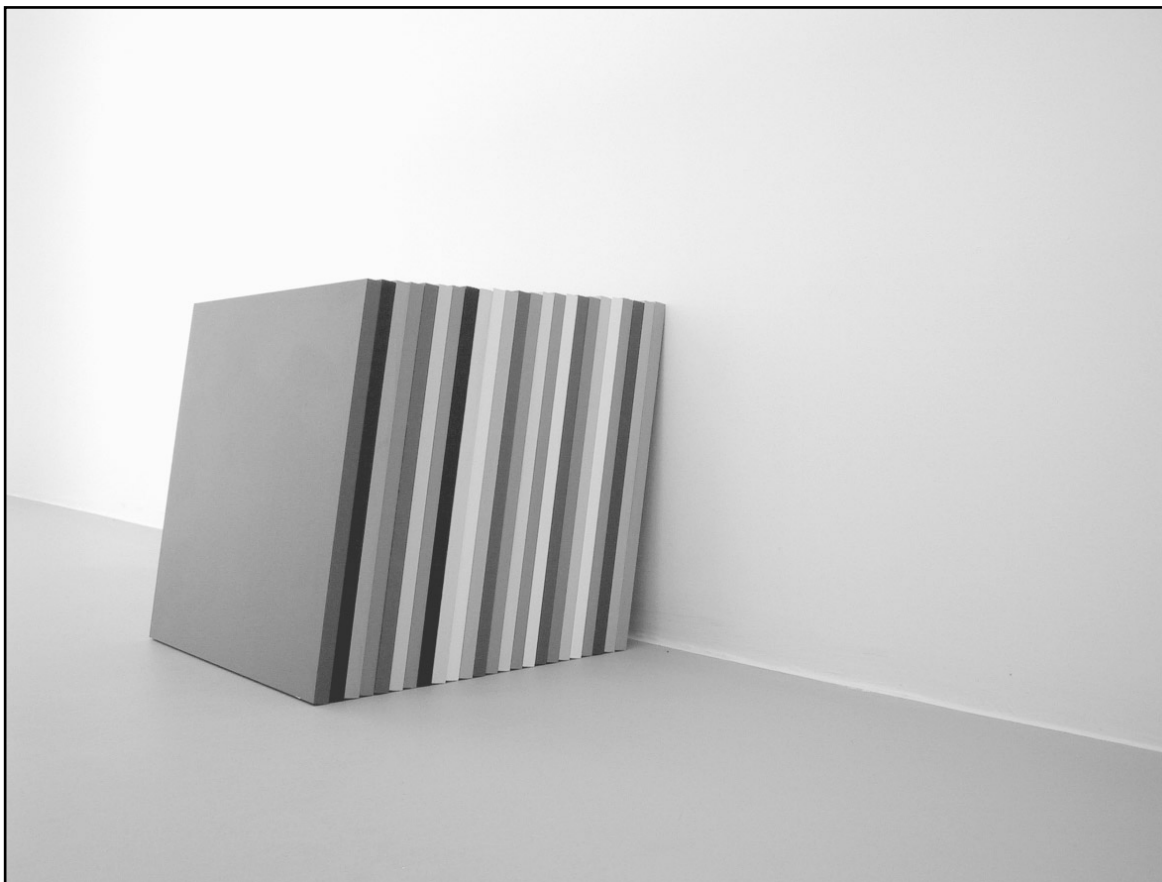
Persoonlijke anekdotes in minimalistisch kledje

Soberheid, strakke rechtlijnigheid en doorgedreven abstractie karakteriseren in een notendop de eerste tentoonstelling van dit seizoen in kunstencentrum STUK. Beeldend kunstenaar Ward Denys (°1975) stond aan de aftrap. Tot en met 15 december vind je werken van zijn hand in de Expozaal van het kunstencentrum.

Een eerste blik op de tentoonstelling kan voor degenen die de Expozaal kennen even verwarring scheppen. Ward Denys nam de ruimte stevig onder handen en deelde de zaal met behulp van gladde, antracietgrijze wanden op. Verschillende, kleinere kabinetten liggen aan beide kanten van een smalle gang die op een dwars geplaatste wand botst, eromheen krult en in een grotere ruimte uitmondt.

Een doorkijkvierkant in diezelfde wand geeft je, als je binnenkomt, onmiddellijk zicht op de verborgen ruimte en de diepte van de zaal. De Expozaal onderging een radicale, doch omzichtige transformatie. Zelfs de zilverkleurige pilaren, die het plafond al ondersteunden voordat de kunstenaar passeerde, gaan ongemerkt op in hun nieuwe interieur.

De indeling in kleinere kabinetten en een grotere ruimte is naast vernuftig ook functioneel. Terwijl de voorste kamers door recent werk bezet worden, vormt het achterzaaltje een terugblik op vroegere realisaties. Denys houdt zich al langer dan vandaag bezig met het vormgeven van tentoonstellingen. Sinds 1996 hielp hij tal van exposities mee op poten zetten. Zo is hij verant-

woordelijk voor "Ik of een ander", de huidige presentatie in Passage 44 en werkte hij mee aan de tentoonstelling van Jan Fabre in het SMAK. Ook voor zijn eigen werken construeert hij de omgeving die hij het meest geschikt acht. En die is in dit geval even sober, geometrisch en afgelijnd als het werk zelf.

Het oeuvre van Denys put vormelijk inspiratie uit de beeldtaal van de Minimal Art, een kunststroming die tijdens de jaren '60 vanuit Amerika de oceaan overstak. Net als het minimalistische kunstwerk zijn zijn

objecten hoekig en rechtlijnig. Ook het repetitieve, het herhalen van vormen en kleuren, kan je moeilijk over het hoofd zien: gipsen tabletten met dezelfde afdruk, monochrome panelen van dezelfde grootte, rond je heen vooral wit- en grijs tinten. Het geheel geeft een afgetrainde, ascetische indruk, alsof alle overbodigheden en frivoliteiten onverbiddeijk weggevaagd werden.

Maar hier en daar doen hevige kleuren, het begin van een figuur en expliciete titels een ander discours vermoeden, één dat zich niet tot het louter vormelijke beperkt.

Achter een hoek stoot je onverwacht op een kanariegele miniatuurluchtmatras. Op de drie ogenschijnlijk identieke doeken in één van de rechthoekige ruimtes komen na wat staren de contouren van wat lijkt op twee eilandengroepen naar boven drijven. De vierentwintig egaal gekleurde vierkanten met als gezamenlijke titel "Portret (Mieke & Ward), zomer 2002" in de ruimte daarachter onthullen zich als de uitvergroete pixels van een vakantiefoto. De golvende oppervlakken in de dozen achter de dwarse scheidingswand vloeiden voort uit indrukken opgedaan tijdens een reis in de Sahara.

Achter het soms koele uiterlijk van Denys' objecten verschuilen zich anekdotes en herinneringen: concreet opspoorbaar of intuïtief voelbaar, maar nooit éénduidig. Aan het begin van de tentoonstelling vind je een werk waarin trappen naar een leeg platform opklimmen. "Een opstapje voor de verbeelding" lees je in de korte uitleg. En dit geldt ook voor al het andere dat je ziet.

Anneleen Cosemans

De werken van Ward Denys kan je nog bezichtigen tot 15 december 2002 in de Expozaal van kunstencentrum STUK. De deuren zijn geopend van 10u tot 18u op weekdays, van 14u tot 18u op zondag en tot 20u30 bij een andere voorstelling. De toegang is gratis.

ACTION MALAISE SPEELT VÎVE L'AFRIQUE

Iedereen Afrikaan et que

ça bouge

Bouw een hekken rond Afrika zodat de Westelingen er niet meer in kunnen!" Dat is de provocerende idee achter *Vive l'Afrique* van Action Malaise. Met een perfecte mengeling van humor en tragiek slaagt regisseur-auteur Ivan Vrambout er in politiek theater te maken zonder echt politiek te zijn. Het publiek schudt van het lachen maar houdt er daaronder toch een wee gevoel in de maag aan over. "Het schijnt dat ze bij jullie allemaal zo stil zijn?"

Voor *Vive l'Afrique* vertrok Vrambout — die eerder al het schitterende *Survival of the Fittest* schreef — van de clichébeelden die bestaan over Afrika. Het Afrika van de dikke mamma's met hun safari-hotel. Van corrupte presidenten, maar ook van oneindig veel joie de vivre, van hagelwitte glimlachen in ebbenhouten gezichten: het is een Afrika dat vooral bestaat als een on-Westen. Een zwart continent dat alles in zich verzamelt wat de Westering in zichzelf mist.

En wat missen wij hier? Het zal toch wel geen levensvreugde zijn zeker? Frantz, de enige neger in een Limburgs dorp en Bruce Lee-fan, weet er alles van. Zijn huid verdraagt geen zon en dus houdt hij zich schuil in zijn kamertje, waar hij droomt van het zwarte continent. Als de heimwee hem te machtig wordt, als hij voelt "que ça bouge", bezoekt hij de apen in de zoo. Of gaat hij feesten in Matongé, de Congolese wijk in Brussel waar ook Vrambout woont.

Ondertussen wacht Lucy in Congo op haar eerste klant. Ze runt haar hotel Le Petit Problème zoals het een echte mamma betaamt, met veel liefde voor haar klanten, eindeloos geduld, elk probleempje wegwuivend. Ook na de bouw van een lift voor een gebouw zonder verdiepingen, blijven de klanten weg uit het tot Le Palais du peuple herdoopte hotel, want er zitten soldaten in het zwembad. Dat is natuurlijk leeg, "maar als u komt, zullen we water vinden en dan wordt het een zwembad."

Het bad zal echter niet worden gevuld met water maar met coltan, het goud van de eenentwintigste eeuw want nodig voor gsm's, computers en videocamera's. Dat

gebeurt op aansturen van haar eerste klant, George, een blanke die "naar het zwarte wil groeien". Als blijkt dat zijn kamer geen deur heeft, dat de matras nog geleverd moet worden en dat elke nacht de vrouwen van het dorp zich komen aanbieden, is de liefde voor Afrika al snel over, hoe goed Lucy ook haar best doet om hem te Afrikaniseren. "Hij moet zich aanpassen," houdt Frantz haar vanuit zijn kamertje voor. Maar Georges vertrekt wanneer het gerommel van de oorlog te dichtbij komt.

In zijn tekst weeft Vrambout lingala, kolonisten-Frans en Nederlands door elkaar tot een meeslepende mix. Hij verknijpt een koloniale visie op het zwarte continent met het even geromantiseerde progressieve beeld ervan tot een chaotische opeenstapeling van clichés. Het publiek rolt over de grond van het lachen, maar zit het volgende moment alweer ingespannen te luisteren. Op een subtiele manier zet

Vrambout de blanke visie in zijn hemd: niet de Europese goederen-economie maar precies de Afrikaanse levensvreugde moet worden beschermd tegen de gelukszoekers uit het Westen.

SAVANNE

Hét geheime wapen van het stuk echter is het ontwapenende enthousiasme: Action Malaise gaat er tegenaan met het soort kinderlijke vreugde die ook Afrikanen — of het ideaalbeeld dat we er ons van geconstrueerd hebben — aan de dag leggen. Met een paar emmers zand, water en kalk wordt met evenveel gemak de savanne als een huidskleur op een huidskleur gesuggereerd. Waardoor het gegeven ras meteen zijn betekenis verliest. De een bleekt haar huid om er blanker uit te zien, de ander gebruikt schoensmeer om de witte vlekken te verbergen.

Sarah Vertongen en Joris Van den Brande genieten van hun rol en barsten van het speelplezier. Je ziet Van den Brande grijnzen als hij de tekst van het protestlied "Ancients combattants" afrolt. En je bedenkt dat een Afrikaans publiek al lang aan het meebrullen zou zijn: "la guerre mondiau ah oui c'est pas beau, tout le monde cadavré". De neiging onderdrukken viel ons al zwaar.

Vive l'Afrique is het soort pareltje dat theater al te weinig biedt. Low budget en met tonnen enthousiasme weet Action Malaise hier te ontroeren en tegelijkertijd het publiek Amélie Poulaingewijs met een kamerbrede grijns naar huis te sturen. Hebben we de les geleerd? Ja, maar nog meer zijn we van één ding zeker: *que ça bouge!*

Matthieu Van Steenkiste
www.goddeau.com

Vive l'Afrique wordt gespeeld op woensdag en donderdag in het Stuk (Naamsestraat 96). Woensdag betaalt je slechts 3,75 euro en reserveer je best op 02/203.02.00.

BESPREKING: LOLA RENNT

Wakker zonder koffie

Wie 's ochtends wel eens naar de film wil maar de extra ochtendvoorstellingen van Harry Potter maar niks vindt, kan op woensdag naar de ontbijtfilm van De Volle Tent. Om half elf krijg je croissants in de Stukbar, drie kwartier later start een van de meest succesvolle Europese films van de laatste jaren: *Lola Rennt* (1998).

"Vermoeiend," zo herinnert hoofdrolspeelster Franka Potente zich de opnamen. Gedurende de hele film rent ze inderdaad bijna onafgebroken door de straten van Berlijn. Haar vriendje heeft immers binnen de twintig minuten een heleboel geld nodig om uit de handen van de maffia te ontsnappen.

Een magere plot, die echter tot op het bot wordt afgekloven. Op postmoderne wijze vertelt regisseur Tom Tykwer dit verhaal drie keer na elkaar, met telkens een minimaal verschil in het begin van Lola's rentocht. De luttele seconden die ze daarin wint of verliest, geven aanleiding tot een compleet andere wending van de gebeurtenissen. Figuranten uit de eerste versie worden hoofdrolspelers in de tweede of derde, de gevolgde weg ziet er net even later helemaal anders uit, de ontknopingen zijn steeds extreem verschillend van elkaar.

Het is leuk om na te denken over wat er zou gebeuren als je verleden net dat beetje anders zou geweest zijn. Het gegeven werd

bijna identiek gebruikt in de film *Sliding Doors* (ook uit 1998), waarin een ongelukkige Gwyneth Paltrow op het nippertje haar metro haalt of mist en vervolgens een heel nieuw leven of meer van hetzelfde te wachten staat.

Het is jammer dat Tykwer dit filosofische thema louter gebruikt om cinematografisch eens helemaal uit de bol te gaan. Meer dan een film over hoe kleine toevalligheden je leven bepalen, is dit het werkstuk van een regisseur die precies niets aan het toeval overlaat en uiterst strak de touwtjes in handen heeft. Hij levert bijgevolg wel een pezig film af, gemonteerd op technobeats en geen ogenblik vervelend.

Het is interessant om te weten dat deze film van Franka Potente een Hollywoodster maakte — ze speelde onder andere aan de zijde van Matt Damon in *The Bourne Identity*. Tom Tykwers latere films zouden echter op striemende kritiek onthaald worden, precies omwille van die hoogdravendheid en controledwang die ook in dit debuut al merkbaar is. Niettemin is dit een aanrader van formaat. Dus haast je. De tent zal vol zitten.

Jeroen Versteede

Lola Rennt begint om 11u15 (ontbijt om 10u30) in Cinema Zed. De toegang is gratis.

STUDENT AID ACTIEWEEK

Wie wil niet eens vreemd gaan?

Deze week staat Student Aid opnieuw klaar om je te verwennen met enkele wereldse filmpjes. Iedere avond kan je terecht in Studio 1, voor films van verschillende komaf en van diverse pluimage.

Menslievende film liefhebbers kunnen deze week hun hartje ophalen in Studio 1. Met hun activiteiten wil Student Aid dit jaar de aandacht vestigen op Oost-Europa. Door een gevarieerd filmaanbod wil Student Aid de student aanspreken, een gezellig filmavondje aanbieden, maar daarnaast ook wel aanzetten tot nadenken. Wakker schudden is de boodschap!

Door de invoering van het semester-examensysteem koos Student Aid sinds vorig jaar voor één actieweek in elk semester. En net als vorig jaar is deze eerste actieweek een filmweek geworden. De filmkeuze gebeurt in samenspraak met het Afrika Filmfestival, waardoor ook enkele niet Oost-Europese films in het programma zijn opgenomen. Vorig jaar was kaskraker *Amores Perros* één van de publiekstrekkingen. Op die film daagden naar schatting dubbel zoveel mensen op als Studio 1 aan kan.

Dit jaar is die rol misschien wel weggelegd voor *No man's land*, een komische film over de oorlog in Bosnië. Twee Bosnische soldaten en een Serviër zitten er vast in het niemandsland tussen de twee vijandelijke linies. Een van de Bosniërs ligt gewond op een mijn; indien hij beweegt, sterft hij. De enige manier om uit deze hachelijke situatie te komen, is contact opnemen met een Franse blauwhelm, met allerlei hilarische situaties tot gevolg.

Student Aid hoopt echter ook dat de minder gekende films het publiek zullen aanspreken. Bollywood-fans kunnen woensdag bijvoorbeeld naar *Monsoon Wedding*. Deze film vertelt het romantische verhaal van een traditioneel Indisch huwelijk in voorbereiding. Gesitueerd in het hedendaagse New Delhi, bestaat *Monsoon Wedding* uit vijf verhalen en vijf soorten liefdes die elkaar overlappen.

Luna Papa is dan weer een tragikomedie uit Tadzjikistan. Een 17-jarig meisje wordt er verleid en blijft zwanger achter. Haar trotse vader wil echter de eer van de familie redden en gaat op zoek naar de vader van het kind. Het wordt een zoektocht doorheen Centraal-Azië waarbij ook de verwekte foetus de avonturen deelt van het trio.

Ook in het tweede semester zal Student Aid verder werken rond het thema Oost-Europa. De tweede actieweek loopt van 17 tot 20 maart. Een filmpje zit er dan waarschijnlijk niet meer in, dus een reden te meer om er nu eentje mee te pikken!

Caroline Sabbe
www.studentaid.be

maandag 25/11
20u Every stewardess goes to heaven
22u30 Wild Bees
dinsdag 26/11
20u Lumumba + 22u30 Luna Papa
woensdag 27/11
20u Monsoon Wedding
22u30 Au delà de Gibraltar
donderdag 28/11
20u Every God kisses us on the mouth
22u30 mNo man's land
FOLK- EN WERELDMUZIEKFUIF

Gezocht: Leuvense wereldburgers

Fadeland is de gepaste naam voor de ijsmassa die bijna drie jaar geleden van Antarctica afbrak en naar warmere oorden drijft. In 2025 zal de ijsschots immers volledig verdwenen zijn. Performance-kunstenaar Andreas Uhl deelt vrijdag paspoorten uit van het wegmeltende "land", en hij weet waarom.

"Elke Fadelander krijgt een tweede nationaliteit, die van een land zonder coördinaten, zonder zekerheden, zonder de belofte van armoede of rijkdom." Andreas Uhl riep zichzelf uit tot president tot de wegsmeltende ijsberg, die momenteel zo groot is als een derde van België. "Maar je wordt wel een kosmopoliet. Het ijs zal smelten, volledig opgaan in zee en in wolken, en zich uiteindelijk over de hele wereld verspreiden."

Een land waarvan het grondgebied verdwijnt, maar waarvan de bevolking groeit. Een territorium zonder vaste grenzen, met een populatie die zich net zoals de watermoleculen over de gehele wereldbol bevindt. Andreas Uhl verbindt zelf filosofische ideeën met zijn concept, maar laat elke Fadelander zijn eigen interpretatie: "De meeste mensen die ik ontmoette, vonden het utopische karakter van mijn experiment aantrekkelijk. Ze zijn deel van een droomland waarop ze hun ideale projecten projecteren. Maar zelf gruw ik van het idee Fadeland op te vatten als een ontsnappingsluik voor de realiteit. Ik wil er precies onze werkelijkheid mee in vraag stellen."

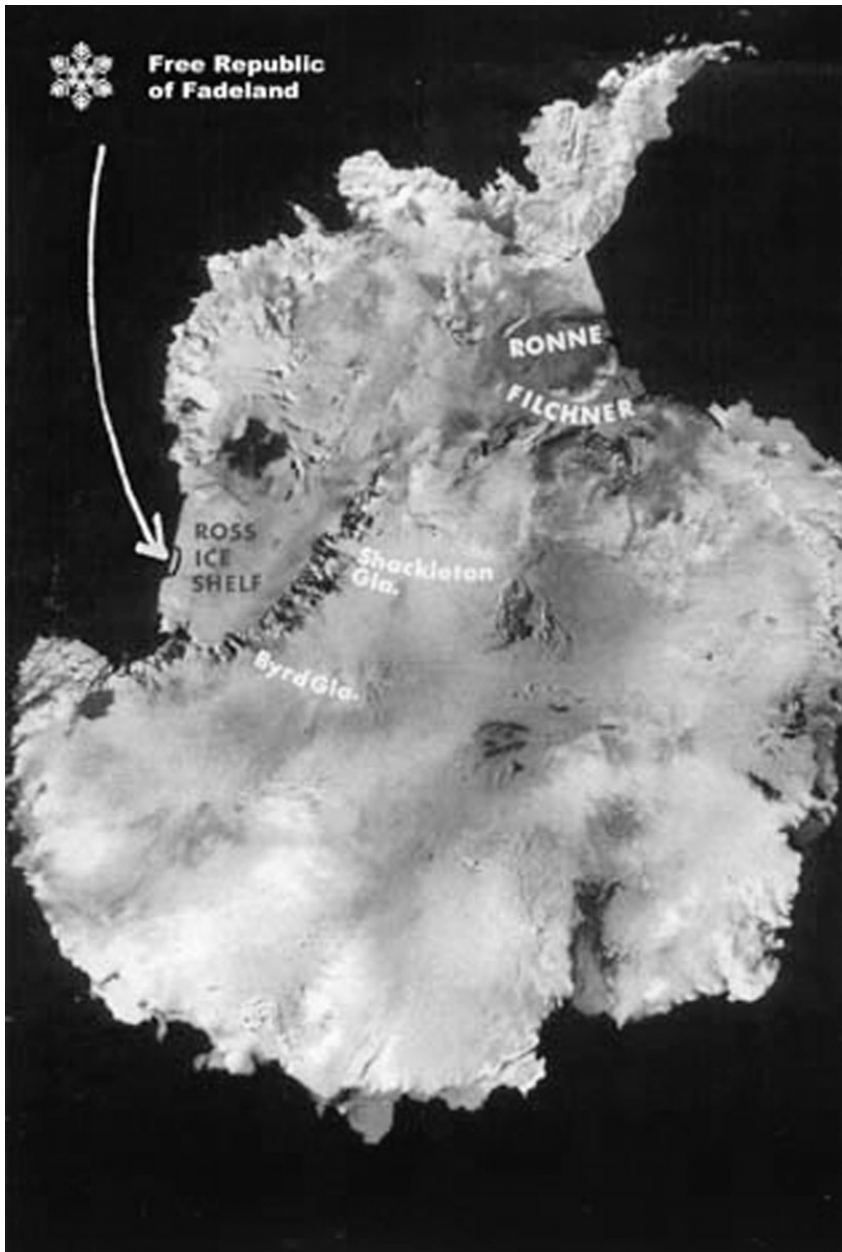
Het hele plan is speels opgevat, maar bevat dus toch een belangrijke kern van engagement. Een nieuw soort wereldburger wordt uitgevonden: de ecologische kosmopoliet. En dat allemaal dankzij de kunst. Andreas Uhl: "Ik beschouw dit als een performance die bestaat uit de verhalen, verwachtingen en reacties van het publiek."

Je neemt deel aan het experiment op het ogenblik waarop je ervan hoort. Het is een kunstwerk zonder opgelegde boodschap. Fadeland is de boodschap zelf, met al haar heterogeniteit en tegenstellingen."

Het uitdelen van duizend Fadeland-paspoorten geldt als de opening van een nieuwe museumsite in het centrum van Leuven. Het gebouw naast het Stedelijk Museum Vander Kelen-Mertens, vroeger openbare bibliotheek en herkenbaar aan zijn pilaren en fronton, biedt voortaan onderdak aan een ambitieus project waarin de ervaring van de Leuvenaar centraal staat. In een visueel luik, 'What' genaamd, vind je vanaf vrijdag foto- en videomateriaal over de evolutie van Leuven. Materiaal en reacties van bezoekers zullen worden opgenomen in tentoonstellingen, en originele projecten rond de thema's 'plaats' en 'wonen' worden voorgesteld. Voor wie nieuwsgierig is of er in Leuven ook niet-studenten leven.

Jeroen Versteete

Vrijdag 29 november van 9 tot 12 uur deelt Andreas Uhl gratis Fadeland-paspoorten uit op de vrijdagmarkt in de Vanderkelenstraat, voor de ingang van 'What'. Ze zijn daarna nog gedurende de hele tentoonstelling verkrijgbaar.

MORR MUSIC LABEL NIGHT DONDERDAG IN STUK

Een bende freaks

Bij elke periode in de popmuziek hoort er een platenlabel waar je niet omheen kunt. Denk aan grote namen als Chess Records, met alle grote bluesmen, Motown, duizenden hits in de jaren '60 en '70, Creation, met Oasis en in hun kielzog de halve Britpop, maar ook aan de minder bekende, zoals Elektra in de late jaren '60 of Warp in de jaren '90. Het Berlijnse Morr Music is goed op weg om hét label van de Duitse elektronica te worden.

Hoewel The Notwist — de eerste Duitse groep die bij ons doorbrak sinds The Scorpions — zelf niet bij Morr Music zitten, zullen ze prominent aanwezig zijn op de label night. Micha Acher, hun bassist, zit in Ms. John Soda, en Styrofoam speelde op Werchter dit jaar mee met hen mee. Ook het centrale idee van Morr Music leunt dicht aan bij de muziek van The Notwist: het gaat er bij het label van Thomas Morr - die zelf trouwens komt dj'en — niet om muziek te maken waarvan iedereen alleen houdt omdat ze cool is, maar gewoon om popmuziek te maken.

Bij Morr Music geven ze wel een heel eigen invulling aan het begrip popmuziek: de gebruikte instrumenten of zelfs noten zijn maar bijzaak om het hoofddoel, de juiste sound, te bereiken. Zo kan het dat de drie acts van de avond eigenlijk elk een eigen geluid hebben, maar toch allemaal op hetzelfde podium thuishoren. Static doet dat met warme en subtiele songs met af en toe een baslijn. Styrofoam, de artiestennaam van de Belg Arne van Petegem, doet het met complexe elektronica.

De hoofdact is echter Ms. John Soda, de groep van Micha Acher en Stefanie Bohm van Couch. Met hun album 'No P. or D.' maken ze de hooggespannen verwachtingen moeiteloos waar. Met sommige andere elektronica-groepen hebben ze gemeen dat ze eerder klinken als een rockgroep die alle speeltjes in de studio heeft ontdekt dan als een bende freaks die al tien jaar bezig zijn met rare effectjes en zo. Wat Ms. John Soda echter uniek maakt, is dat ze die speeltjes dan nog op een manier gebruikt dat je soms niet meer weet waar je nu eigenlijk naar aan het luisteren bent.

Wat het nu donderdag precies zal worden, dat weten wij zelf ook nog niet. We hebben wel genoeg vertrouwen in het label om met zekerheid te kunnen zeggen dat u op het einde van de avond zal smeken om "Morr Music".

Laurens De Koster

RecuPC

Nieuwe openingsuren

Scherpere prijzen

In ons aanbod zitten steeds volgende zaken:

- Eenvoudige P-I computers tussen 100 en 170 euro
- P-I computers die vlot op kotnet kunnen tussen 190 en 270 euro
- P-II Computers : kotnet, spelletjes enz zonder problemen: tussen 350 en 400 euro
- Laptops P-I generatie zonder cd rom tussen 350 en 400 euro
- Laptops P-II generatie is soms ook beschikbaar : vanaf 600 euro
- Switchbox om 2 pc's met 1 scherm, klavier en muis te bedienen 10 €
- Harddisken 1,6 Gb..... 20 €

Recupc VZW Oude Diestsesteenweg 3
(tussen de Martelarenlaan en de Diestsesteenweg)
3010 Kessel Lo www.recupc.be
tel: 016/26.13.49 Fax: 016/35.68.65 recupc@pandura.be

Op de website kan je de prijslijsten met het actuele aanbod inkijken! www.recupc.be

Openingsuren: van 12 tot 18 uur van dinsdag tot zaterdag

Grand Café La Royale

het eet-, praat- en leescafé

tegenover het station in Leuven

dagmenu en à la carte, snacks, ijsjes
en ... tabbieren en groentesappen, warm en
sterk en ... elke dag diverse (inter)nationale
dagbladen, tijdschriften en ...

(advertentie)

elke dag open tot 1 uur 's nachts

Badende vrouwen, aangeklede apen en brullende hooligans

Als één van de vooroordelen over Antwerpenaren klopt, is het wel dat ze graag opscheppen met wat beter is aan de stad. En gelijk hebben ze. Voor ieder wat wils: cultuur en natuur, muziek en beeldende kunsten. Wie echt aan zijn trekken wil komen, pakt meteen de trein richting Centraal Station.

Op campus Middelheim en het Ruca in Wilrijk worden de exacte wetenschappen zoals biologie, scheikunde of de medische wetenschappen gedoceerd. Op een boogschut ervandaan vind je het openluchtmuseum voor beeldhouwkunst en de parken Nachtengalenpark en den Brandt.

Het openluchtmuseum is opge-

deeld in twee tijdvakken; in Middelheim-Laag is de modernere kunst, te situeren in de jaren negentig, ondergebracht. Van ronduit lelijk over vreemd of moeilijk te interpreteren tot verbazingwekkend mooi. Onze voorkeur gaat vooral uit naar 'badende vrouwen', vier gebogen blokken marmer in het water. Naar het schijnt zou je je in de lente, als het groen van de treurwilg over de vijver buigt en de zon erin schittert, best wel eens kunnen vergissen.

Middelheim-Hoog herbergt de net een heel klein beetje oudere kunst, van Auguste Rodin tot Rik Wouters, van Juan Muños tot Carl Andre. Beroemd zijn de ijsbeer, de wandelende zusters, de dwergen en de spoken, die ook op andere plaatsen in Antwerpen in andere posities terugkomen. De musea zijn

volledig gratis en een luistergids is te verkrijgen voor drie euro.

Nachtengalenpark en den Brandt zijn eerder gewone parken, waar men naast een kunstwerk hier en daar ook een botanische tuin of een klein kasteeltje kan aantreffen. Of studenten die in volle blokperiode liever in het gras dan achter een bureau zitten.

Het park is te bereiken met het openbaar vervoer, tram 15 aan het Centraal Station (ondergronds) tot aan de Grote Steenweg, bus 17 of 18 tot aan de Beukenlaan, bus 27 tot aan de Middelheimlaan of bus 32 tot aan de Koninklijke Laan. Wie geen stilzitter is, kan het ook te voet doen.

FLIRT

Voor muzikliefhebbers is er uiteraard 'the Night of the Proms' in

het Sportpaleis waar vele Leuvense kringen georganiseerd naartoe trekken. Het concept werkt, dat bewijzen de volle zalen. De succesvolle flirt tussen pop en klassiek, gebracht door een magisch koor en artiesten van over de hele wereld zijn de ietwat hoge prijs zeker meer dan waard. Echter niet voor mensen die gauw flauwvallen, al dan niet bij het zien van Carl Huybrechts.

Het Sportpaleis staat ook nog garant voor tal van andere optredens, van Clouseau en Marco Borsato tot het Swingpaleis. Voor de doorwinterde Sinjour is er natuurlijk ook nog Antwerpen Zingt, eigenlijk een soort cantus voor mensen die niet meer naar cantussen gaan. Ook te vinden op de Grote Markt in de zomer. Allen samen: *Antwaarpe goa zè goa veur moa toch de stad weur as ek zen geboren.*

BEESTJES

Wie liever echte dan aangeklede apen ziet, vindt zijn gading in de zoo op het Astridplein, pal naast het Centraal Station. Je vindt er bijna duizend diersoorten, goed voor ruim vijfduizend beestjes groot en klein, die een slordige 1.300.000 bezoekers per jaar lokken. Naast de shows en voedermomenten, is er ook een planetarium, een wintertuin en tentoonstellingen het hele jaar door.

Wie nog niet genoeg heeft, kan ook achter de schermen gaan; nadeel is echter dat dit enkel in groep mogelijk is. We zeggen hier echter wel bij dat het niet voor mensen met een zwakke maag is, sommigen kunnen best wel misselijk worden bij het zien van de menu's van sommige dieren. Maar als u niets tegen een gigantische kwekerij van muizen, de hapjes voor de slangen, heeft, is het een echte aanrader. Wie gratis een abonnement wil, kan best zo snel mogelijk aan een biologische richting aan de Antwerpse Universiteit volgen, want die geluksvogels mogen gratis naar de dieren komen kijken.

AFZAKKEN

Naast al dit vermaak kan je natuurlijk ook nog afzakken voor de Schelde of het studentenleven dat, ook al moet je het eventjes zoeken, niet stil staat. Verder kunnen de warmbloedigen, die tijdens de kerstvakantie even niet aan de semesterexamens willen denken, gaan ijsschaatsen op de openluchtpiste op de Grote Markt.

Als je niet geteisterd wordt door een tweede zittijd of je er niet echt veel van aantrekt kan je tijdens de maanden juli en augustus ook het wervelende festival 'De Zomer Van Antwerpen' aandoen. De evenementen zijn zo verschillend dat iedereen wel iets ziet zitten. Slechts één boodschap eigenlijk: ga en sta versted.

En natuurlijk is er nog de echte trots voor elke Antwerpenaar: het voetbal. En of je nu voor de Kielse Ratten (GBA of 'den Beerschot') of voor The Good Old (R Antwerp FC) stemt, voetbal blijft voetbal. Alleen wel zien dat je de rivaal een beetje mijdt, kwestie van geen *koek oep a bakkes* te krijgen.

Heleen Dom

Hanne Vermeiren

Mode in Antwerpen Het mysterie ligt in het zichtbare

Dat Antwerpen het walhalla voor de modeliefhebber is, was al langer bekend. Het gloednieuwe Modemuseum versterkt die aantrekkingskracht alleen maar. 'Walter', de winkel van Van Beirendonck, is een wereldberoemde buur.

Het gloednieuwe modemuseum heeft als doel kledij en textiel te tonen in de vorm van een tentoonstelling die zich niet enkel richt op de stukken zelf, maar ook op het onderliggende productieproces. Hiermee doelt men niet op het artisanale aspect, maar eerder op de zoektocht naar de artistieke verdienste. Men richt zich bovendien niet enkel op het visuele, maar ook op het auditieve en het tastbare. Er wordt hierbij vanuit gegaan dat mode meer is dan kledij en stoffen. Ze verleent toegang tot bredere sociale, politieke en culturele fenomenen. Mode als uitdrukking van de geschiedenis van een individu of een volk is echter paradoxaal omdat ze, elk seizoen opnieuw, opgelegd wordt.

Tot februari kan men de tentoonstelling 'Selection 1-Backstage' bewonderen. Deze tentoonstelling is bedoeld als een staalkaart van wat men in de toekomst zoal kan verwachten. Enkele aspecten maken duidelijk dat dit geen gewoon museum is. Ten eerste is de opstelling niet chronologisch, maar thematisch. Bijgevolg liggen stukken van sterk uiteenlopende jaartallen door elkaar. Dit heeft een bijzonder effect tot gevolg: door de combinaties te zien, wordt het moeilijk te onderscheiden wat uit welke periode stamt en zo raken de verschillende historische periodes als het ware verweven.

AFZICHTELIJK

Veel aandacht wordt geschonken aan het magazijn. Deze plaats heeft immers een bijzondere betekenis. Men kan er de kleren in hun pure vorm bewonderen, weg van de aandacht die ze op de *catwalks* krijgen. Maar bovenal is het een plaats waar men verrast kan worden, aangezien uit een afzichtelijke kartonnen doos een prachtstuk kan verschijnen.

De uitgestalde kleren staan opzettelijk niet achter glas, omdat de toeschouwer zich zo bewuster wordt van hun fysieke aanwezigheid en de psychologische afstand verkleint. Men gaat hierin zo ver, dat van enkele bijzondere kledingstukken een reproductie werd gemaakt, die de bezoekers uitgebreid mogen betasten. Men is immers van mening dat deze kledingstukken niet begrepen kunnen worden zonder betast te worden.

Op een kleine tweehonderd meter van het Modemuseum bevindt zich de winkel van de kleurrijke modekoning Van Beirendonck. 'Walter' origineel

noemen, zou een understatement zijn. Het spektakel begint al bij het binnenkomen. Wanneer men zich voor de winkel bevindt, ziet men links een etalage. Daarin worden geen kleren uitgesteld, maar kartonnen-borden-mensen in fiftiesstijl. Naast de etalage is een grote, doorzichtige garagepoort. Op die manier kan de hele ruimte reeds van buiten uit aanschouwd worden. Eer men ze echter van binnenuit kan aanschouwen, dient het raadsel van de deur opgelost te worden: *waar is ze?*

VERWEND

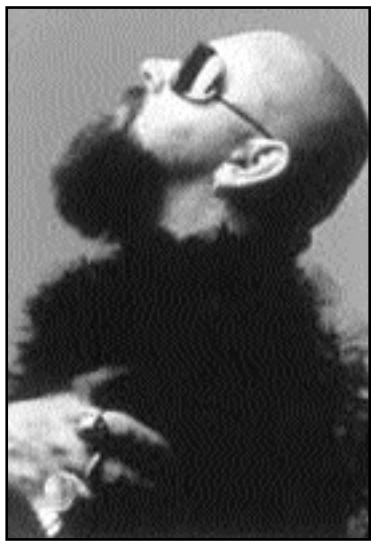
Een tevergeefse zoektocht, want een deur werd door de architect nu eenmaal niet voorzien. Wanneer men zich echter vlak voor de garagepoort bevindt, schuift deze naar boven en kan men binnentreden in de grote, witgekalkte ruimte. Logischerwijze verwacht men dan eindelijk eens wat van de collectie te zien, maar buiten een stand met enkele stukken van Dirk Van Saene, blijft men op dat gebied voorlopig op zijn honger zitten. Op andere gebieden wordt men daarentegen ronduit verwend.

Vooraan in de winkel hangt een grote, beige boog — de kassa — en rechts achteraan staat een houten blokhut. In het midden bevindt zich een fluo-gele 'S', een muur van plastieken bakken en 2 felrode constructies in omgekeerde L-vorm. Wanneer men deze kleurrijke objecten van naderbij gaat bekijken, vindt men er de rest van de collectie. Achteraan in de winkel wachten nog meer verrassingen: er is een ovaal rek, dat gedeeltelijk omringd wordt door een boogvormige muur.

Vraag is hoe men in godsnaam de hemden in de boog kan bewonderen, laat staan aanpassen. Het antwoord ligt in het pedaal, dat op de grond ligt. Een trap op dat pedaal zorgt er immers voor dat het hele gevaarte begint te draaien, zodat alle kledingstukken mooi langs de klant in kwestie passeren. Even verder is er nog een verrassend object, misschien wel het leukste van allemaal: een enorme, bruinplastieken beer. Enorm dient hier geïnterpreteerd te worden als lengte acht meter en hoogte drie meter.

Mocht men ondertussen een kledingstuk naar zijn gading gevonden hebben, zijn er nog de pashokjes. Die bevinden zich achter reclamepanelen met als opschrift *Choose aesthetic terrorists*. De hokjes zijn eveneens uniek in hun soort: driehoekig van vorm, volledig in hout en met een enorme spiegel.

Zelfs personen met een aangeboren afkeer voor shoppen, zullen hier kinderlijk genieten. De winkel is de volmaakte uitdrukking van Walters stijl: kleurrijk, speels en gewaagd.

Voor Vero bestaat de wereld uit meer dan Leuven alleen. Daarom nemen we even de tijd om ook eens over de schutting te kijken naar de belangrijkste andere studentensteden in Vlaanderen. Wat is er te beleven op cultureel, sociaal en sportief vlak? Welke plekjes mag je zeker niet missen bij een uitstap? En wat heeft pakweg Antwerpen of Brussel wat Leuven niet heeft?

Reeks Over de schutting: Antwerpen

Wat is kunst?

Fe kwam voor ons staan en ze zei: "Dat vind ik van dit schilderij". Ik keek haar aan, dit was verdacht; zo'n statement had ik nooit verwacht. En de hele tijd vroeg ik me af: wat is kunst?

Het vrolijke geklepel van de beiaardklokken was al negen minuten eerder op de wind weggeleden toen prof Hilde Van Gelder voor de zestig naar het MSI afgezakte studenten kwam staan. Ze stond er nog maar net of ze ging al weer zitten. "Ze is zwanger," fluisterden mijn bevallige buurmeisjes mij toe. Toen schoot het me voor de eerste keer te binnen: dat is kunst, les krijgen van een zwangere docent.

Misschien zat professor Van Gelder ook al met het hoofd bij haar dan wel erg jonge spruit. Als een kersverse moeder nam ze haar cursustekst en begon aan een twee uur durende voorleessessie.

Het verhaal van vandaag zou de vier uur durende theoretische les van vorige week wat illustreren met een concrete analyse van kunstwerken. "Steek uw hand op als u de draad niet mee hebt," maande ze haar publiek tot interactie aan. Uit vrees voor krampen besloot ik mijn handen wijselijk op mijn bank te houden.

INGEWIJDEN

Het niet van culturele bagage gespeend gebleven kunstwetenschap- en musicologenvolkje had het echter niet zo moeilijk om volgen. De studenten schilderden ijverig hele cursusblokken vol en gaven achteraf volmondig toe "dat prof Van Gelder voor ingewijden de kunst best nog helder uiteenzet".

Slechts één student had er na een half uur de buik vol van en vluchtte via de achteruitgang uit de aula. Van Gelder keek verstoord op, maar liet zich niet intimideren. Geholpen door een diaprojector en een laserpointer zette ze haar betoog over de elkaar tegensprekende

iconografische thema's in *De verrijzenis van Christus*, van Grünwald verder. Ze stelde voor om het werk buiten de iconografische traditie te denken. Dat is dus kunst, mijmerde ik.

Uw reporter was net terechtgekomen in de schemerzone tussen bewustzijn en slaap toen het geluid wegviel. Ik moest

aan Stendhal denken die ooit eens beweerde dat "de beste muziek de muziek is die na de eerste paar maten onhoorbaar wordt". Bij nader inzien bleken de batterijen van de micro nog minder vol dan de hersenpan van een doorsnee Big Brother-bewoner. Gezwind haalde prof Van Gelder echter een reservemicro boven en de woorden dwarrelden weer als herfstblaadjes over de aula.

LUCHT

Zou de tweede helft misschien soelaas brengen? Vol ongeduld bleef ik wachten tot het definitieve antwoord op de vraag "Wat is kunst?", uit de lucht zou komen vallen. En hoewel de schilderijen in het tweede deel wat beter uit de verf kwamen, en ondanks de interactie tussen student en lesgever, leek het erop alsof mijn vraag onbeantwoord zou blijven.

Zou ik dan toch maar de volledig ontblote rechter-schouder van het meisje twee rijen voor me kunst noemen? Of moest ik, net als Brouwers dat ooit deed, kunst beschouwen als de leugen die de werkelijkheid openbaart? Net toen ik bedacht dat ik er deze nacht mijn slaap niet zou voor laten, kreeg ik een kunstzinnige openbaring. "Wat is kunst, wat is kunst?" vroeg ik me voor de laatste maal af. Toen kwam Stijn Meuris me helpen: "De blik in de ogen van de weldra pasgeboren baby: dat is kunst."

Mijn hongergevoel vertelde me dat het bijna zes uur was toen mevrouw Van Gelder haar laatste zinsneden de aula instuurde. Blij met het antwoord op de vraag waarvoor ik gekomen was besloot ik plechtig de schilderkunst in te ruilen voor de kookkunst.

Dries De Smet
foto: Els Silvrants

Steekkaart Esthetica I

Prof? Hilde Van Gelder
Wie? 60 studenten, 2de kan Kunstwetenschappen, 2de kan Musicologie, keuzevak licenties Archeologie en Pedagogie
Waar? MSI 00.14
Wanneer? Donderdag 21 november 2002
Hoe laat? 16u09 (16u) - 17u55 (18u)
Pauze? 16u53-17u05

REEKS POLITIEKE STUDENTENBEWEGINGEN: DEEL 2

Met CDS wordt het anders

Fen tijdje geleden verzamelden zich donkere wolken boven CD&V, toen politieke wetenschappers bekendmaakten dat de CD&V-stemmer tot een uitstervend ras behoort. Jongeren gaan niet meer naar de kerk en kiezen bijgevolg nog amper voor de christen-democraten, luidde de diagnose.

Om te controleren of CD&V inderdaad aan bloedarmoede lijdt, kloppen we aan bij Evelyn Ballegeer, voorzitter van de christen-democratische studentenvereniging.

Veto: Is het moeilijk voor CDS om leden te werven?

Evelyn Ballegeer: «Op dit moment is het voor studenten niet populair om CDS-lid te worden. We proberen de link met CD&V dan ook zo weinig mogelijk te benadrukken. De partij heeft voor velen een oubollig imago. Volgens sommigen is het zelfs een 'kalotenbende'. CDS daarentegen is een open groep, met leden uit verschillende richtingen. Op papier hebben we bijna honderd leden, maar in de praktijk nemen er maar twintig à vijftientwintig deel aan de activiteiten.»

«Mijn broer was in zijn studententijd voorzitter van CDS. Hij heeft me met de studentenvereniging in contact gebracht. Aangezien het een toffe groep was, kon ik mij er gemakkelijk in integreren. De

interpersonele relaties en de discussies spreken me erg aan. Ik heb er zeer veel mensen leren kennen. Verder vind ik dat je als student moet weten wat er in je land gebeurt. Het hele herverkavelingsgebeuren bijvoorbeeld, dat interesseert me enorm.»

Veto: Was je toetreding ook een inhoudelijke keuze?

Evelyn: «Ja, de ideologie van de verbondenheid deel ik wel. Het liberalisme is te veel op het individu gericht. Er moet een evenwicht zijn tussen het individu en de gemeenschap. Iedereen moet kansen krijgen.»

«CDS concentreert zich niet echt op een programma, wel op activiteiten. Het is moeilijk, zelfs dom, om oppositie tegen de oppositie te voeren. Inhoudelijk volgen we dan ook de standpunten van jong-CD&V. Ons doel is mensen in contact te brengen met de politiek, en als het kan met CD&V. Dat laatste wordt bevorderd door mensen af te vaardigen in de nationale raad van de partij. Ik stel vast dat heel wat CDS'ers op termijn de overstap maken naar CD&V.»

CORYFEEËN

Veto: Wordt er binnen CD&V naar jongeren geluisterd?

Evelyn: «Dat is een andere zaak. Meestal regelen de coryfeeën alles zelf. Ook van de verjonging op de verkiezingslijsten verwacht ik niet veel. In crisisperiodes is zo'n operatie zelden gelukt.»

Veto: Wat vind je van de nieuwe kieswet?

Evelyn: «De hervorming zal negatieve gevolgen hebben voor CD&V. De partij heeft een groot 'vedettenprobleem'. Men kan Dehaene toch niet blijven opvoeren. Er zouden nieuwe voormannen en -vrouwen naar voren moeten treden. Maar daar is het nog te vroeg voor. CD&V is dan ook niet klaar voor de verkiezingen. Stevaert en co hebben de handen vrij om hun vazallenpolitiek uit te voeren.»

«CD&V is niet klaar om terug in de regering te stappen. De partij moet keuzes leren maken. Haar standpunt is vaak te dubbelzinnig. Maar is deze regering beter? Ze vindt het fijn om Sinterklaas te spelen, maar de gevolgen zullen zwaar om dragen zijn. Veel van haar beloftes kan ze trouwens niet waarmaken.»

Veto: In Leuven is er de voorbije weken heisa ontstaan over de kotenstop. Heeft CDS een duidelijk standpunt in dit dossier?

Evelyn: «Ja! De kotenstop moet afgeschaft worden. Er is een groot tekort en de prijzen swingen de pan uit. Zelf heb ik veel moeite moeten doen om een geschikt kot te vinden. Kotbazen doen geen reparaties omdat ze weten dat hun kot toch verhuurd geraakt. De verantwoordelijkheid voor dit probleem ligt voor een groot stuk bij Oosterlinck. Het sociale aspect van het onderwijs is voor hem niet prioritair. Het imago van de universiteit, dat is belangrijk.»

Veto: Nu we het toch terug over Leuven hebben:

hoe is de band met de andere politieke studentenverenigingen?

Evelyn: «Er is een gezonde vorm van concurrentie. We vissen immers in dezelfde vijver. Elke vereniging organiseert wekelijks een thema-avond, maar studenten gaan geen twee keer per week naar een politieke activiteit. Het LVSV is onze grootste concurrent. Zij hebben ongeveer evenveel leden als wij. Het ene jaar is de relatie wat 'vredevoller' dan het andere, maar er is nooit echt sprake geweest van toenadering.»

IDEALISME

Veto: Hoeveel tijd investeer jij in de werking van CDS?

Evelyn: «Toch een tiental uren per week. Vooral praktische zaken sloppen veel tijd op: mensen opbellen en contacten leggen. Maar je krijgt er veel voor terug. Zowel van de vaste kern als van de nieuwkomers.»

Veto: Beschouw je het als een persoonlijke opdracht om CD&V te verjongen? Heb je concrete ambities in de partij?

Evelyn: «Niet echt. Ik ben op dit moment zelfs niet politiek actief in mijn gemeente. Maar het is niet uitgesloten dat daar in de toekomst verandering in komt. De kans is klein dat ik mijn politiek engagement beëindig bij het verlaten van CDS. Aan politiek doen is immers een vorm van idealisme. Wie weet treed ik wel in de voetsporen van oud-CDS'ers als Hendrik Bogaert, Pieter De Crem en Eric Van Rompuy. Toch ambieer ik niet één welbepaalde functie. Ik neem wat komt.»

Maarten Van Craen

Druppelsgewijs

Tet bloed vloeide vlot vorige week tijdens de dertiende editie van *Leuven Bloedserieus*. De organisatie was in handen van Medica, de Landbouwkring en werd ondersteund door het Rode Kruis en de dienst Hematologie van het UZ Leuven.

Een mens misschien maar een goeie vijf liter bloed, maar hij kan er gerust wat van missen. Ben je tussen 18 en 65 jaar, dan kun je zelfs vier maal per jaar bloed geven. Het duurt niet lang en je helpt er heel wat mensen mee. Tot deze kennis zijn de jongens en meisjes van Medica en Landbouwkring al een heel tijdje gekomen en daarom geven ze ook het goede voorbeeld met hun jaarlijkse bloedinzamelactie. "Het evenement werd dertien jaar geleden voor het eerst ingericht, op vraag van de studenten Geneeskunde zelf, later sloten ook de Bio-ingenieurs aan." aldus hoofdverpleger Yves Minnoye.

Eerst een vragenlijst invullen om te zien of je bloed wel veilig is. Heb je minder dan een jaar een piercing of tattoo of vertoon je risicogedrag voor aids dan word je geweigerd. Vreemd is wel dat je na prostitutie nooit nog bloed mag geven, terwijl je na betaald te zijn voor seks slechts 12 maanden in de wachtkamer moet blijven. Wat is het verschil? Lesbiennes worden toegelaten als donoren, homo's geweigerd. Minnoye: "Het is wetenschappelijk bewezen dat lesbiennes minder risico lopen en het staat bovendien zo in de wet. We discrimineren niet, we leven enkel de wet na."

TANKWAGEN

Na de vraagjes even langs bij de dokter en dan het bed op, waar ze wat metaal in je arm proppen zodat het serieus bloeden een aanvang kan nemen. Tien minuutjes later en 400ml vocht armer, ontkoppelen ze je weer, een verbandje rond je arm en dat was het dan. Waar sommige mensen toch die schrik vandaan halen.

De eerste dag doken zowat 800 kan-

didaten op om eens lekker in hun ader te laten zitten. De tweede dag lag de opkomst nog ongeveer 200 donoren hoger. Dat gaf een totaal van 1750 aftappingen, 300 meer dan vorig jaar en dus iedereen tevreden. Een gemiddelde afname van 400 ml bloed maakt dat er 700 liter bloed werd vergoten over twee dagen. De kans bestaat echter wel dat niet ieders bloed effectief gebruikt wordt. Bloed is nu eenmaal maar 35 dagen bruikbaar. Maar het is niet enkel de bedoeling om tankwagens bloed in te zamelen. Het is minstens even belangrijk om nieuwe donoren, die het hopelijk niet bij één gift houden, aan te trekken.

Het viel wel op dat het vooral meisjes waren die kwamen druppelen. De reden

hiervan blijft onduidelijk. Met het flauwvallen viel het wel mee, dinsdag waren het er 6 op een totaal van 500 donoren in De Valck. "Maar als er eentje neergaat, dan kun je er van op aan dat er volgen.", aldus een Medica-studente.

ZWANGER

En als er in je aders naast bloed ook een flinke hoeveelheid alcohol aanwezig is, mag je dan doneren? Minnoye: "Alcohol in je bloed vormt geen probleem, de ontvanger zal er geen last van ondervinden."

Niet enkel de vraag naar bloed is beduidend groter dan het aanbod ervan, ook bij plasma is dit het geval. Bloed bestaat

voor 55% uit plasma. En van dat plasma is elk jaar in België 240.000 liter nodig om mensen met brandwonden, hemofiliepatiënten, zwangere vrouwen, leukemiepatiënten en anderen die kampen met een verzwakt afweermecanisme te helpen. Tussen 2 plasmagiften in hoef je maar 14 dagen te wachten en de voorwaarden zijn dezelfde als bij het doneren van bloed.

Ben Deboeck
foto: **Els Silvrants**

Voor meer inlichtingen over plasma-afnames in Leuven, kun je terecht op 016/21.01.11

FAKTS OF HISTORY: DE FEITEN

Een bonnetje voor een blondje

Voor de vierde keer al organiseerden LOKO-Kringraad en de Leuvense fakbars een kroegentocht langs de kringcafé's. Na Fakts of Nature, 12 maanden terug, was het thema vorige week woensdag Fakts of History. Het opzet bestond erin alle elf fakbars een bezoekje te brengen, waar men dan telkens, na betaling van een consumptie, een bonnetje kreeg voor het volgende café.

Met een volle beurs en veel dorst trokken ondergetekenden naar het Plectrum de eerste fakbar van sector 2 — de zogenaamde 'verre' sector. Daar aangekomen dronken we het eerste pintje om ons zo snel mogelijk naar het volgende café te begeven, maar dit was buiten de waard van Industria gerekend. De kring was nog in volle voorbereiding toen we arriveerden, maar toen we later nog eens binnenwipten, bleek dat ze kosten noch moeite hadden gespaard om het thema Ice Age na te bootsen.

SCHRIJFSTOKJE

Een uur later en een bonnetje rijker konden we dan eindelijk naar de fakbar van farmacie, de Capsule. Het kostte ons enige moeite om het thema — middeleeuwen — te ontdekken. Een tapcurus zou hier trouwens niet misstaan hebben, maar de vriendelijkheid van de tapsters maakte veel goed. De toiletten van dit etablissement verdienen toch wel een eervolle vermelding, om een collega te citeren: "Als ik een dwerg was: ideaal." Deze quote bracht ons op het idee een kleine enquête te houden over de fakbars van Leuven. Eén probleem: geen schrijfstokje.

Wij, naïeve zielen, dachten dat de nachtwinkels van de Naamsestraat ons wel een pen konden verschaffen, maar helaas, het taalverschil bleek te groot. Gelukkig waren de tappers van het Elixir (VTK) zo vriendelijk om ons uit de nood te helpen, waarvoor dank. De visjes waren wel fraai, maar behalve een affiche van Fakts of History was er niet veel te merken van hun deelname — thema Romeinen —, iets wat een algemeen verschijnsel bleek te zijn.

Vijf stappen verder, in de Sportzak (Apolloon), bleken de pintjes iets groter te zijn dan verwacht, namelijk 33 cl. Een meevaller. Voor de versiering met het thema Flower Power had men beter de mooi verklede aanwezigen ingekaderd en aan de muur opgehangen. De voederbak voor varkens van de plaatselijke veeboer deed dienst als toilet, maar afgezien hiervan is het wel een sfeervol café.

Met 'one for the road' in de hand, gingen we op zoek naar de afspanning van de bio-ingenieurs, de Gnorgl, met het originele thema 'Het Heden'. Een paar kranten van die dag volstonden voor hen als decoratiemateriaal. De muziek was er nauwelijks hoorbaar, maar de tappers kenden hun vak.

ZERO

Rond half één konden we eindelijk naar Doc's bar (Medica) tijgen, het eerste café van de eerste sector. Dankzij onze lichter wordende geesten, leek de afstand naar deze gezellige fakbar met thema Ground Zero nog doenbaar. Over hun creativiteit kunnen we kort zijn: in Amerika doen ze het beter.

Meanderend door de wel eindeloos lijkende Brusselse kwamen we al half ontnuchterd aan in de Pavlov

(Psychologie) met thema Oude Grieken. Die ontnuchtering zette zich verder door toen bleek dat de bonnetjes op waren, iets wat zich in de volgende twee kroegen herhaalde. Was hier sprake van malafide praktijken? We kunnen het enkel vermoeden.

In het HdR (VRG) met thema Viëtnam werden we geconfronteerd met twee zatte en nogal arrogante tappers, die klaarblijkelijk niet meer wisten dat ze achter een tapkraan stonden. Dus vlug naar Politika (Pol&Soc), waar we geacht werden het oude Egypte te betreden, maar daar was weinig of niets van te merken.

URINEREN

De voorlaatste drankgelegenheid die we aandeden was de Dulci (Economika) met thema Oude Belgen. Veel verschil met een doordeweekse avond was er niet, behalve wat stro op de grond. Er was wel veel volk en dito sfeer.

Het orgelpunt van deze Fakts of History, letterlijk en figuurlijk, werd geplaatst in de bruine kroeg Fak Letteren (Futurama) waar we tot onze grote verbazing in een ware space-bar terechtkwamen. Er hing een aangename, licht beschonken sfeer. Helaas konden de twee mannelijke schrijvers hier niet naast elkaar urineren, iets wat ze de hele avond met veel graagte hadden gedaan, daar een urinoir schaamteloos van de muur was getrokken. Dit soort van vandalisme kwam wel in meerdere cafés voor. Een spijtige zaak. *Soit*, het was half vier, een mooi tijdstip om onze tocht af te sluiten met een lekker schuimend blondje.

Els Daems
Olivier Foucart
Erwin Van Raemdonck

Fuifzaal Albatros

Brusselsestraat - Leuven

<http://www.fuifzaal-albatros.be>

Speciale voorwaarden
tijdens de maanden
december en januari

Info en Reservatie

LOKO, 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven

's-Meiersstraat 5

3000 Leuven

016/22.04.66

fax: 016/22.01.03

GSM: 0497/27.41.14

ZED
CINEMA

PROGRAMMA VAN 27 NOV T.E.M. 3 DEC 2002

WOENSDAG 27 NOV

11u VOLLE TENT: LOLA RENNT
14u30 VOLLE TENT: THOMAS EST AMOUREUX
20u NUEVE REINAS
22u30 LOVERS

DONDERDAG 28 NOV

20u THE WAR ZONE
22u30 NUEVE REINAS

VRIJDAG 29 NOV

20u LOVERS
22u30 THE WAR ZONE

ZATERDAG 30 NOV

20u THE WAR ZONE
22u30 NUEVE REINAS

ZONDAG 1 DEC

15u JEUGDFILM: CIRKELIENDE
20u BC: GOLDFISH GAME
22u30 RAGING BULL

MAANDAG 2 DEC

20u NUEVE REINAS
22u30 LOVERS

DINSDAG 3 DEC

20u RAGING BULL
22u30 THE WAR ZONE

WWW.CINEMAZED.BE

GOLDFISH GAME

Jan Lauwers / België / 2002 / 1u 30 min / Met: Viviane De Muynck, Simon Versnel, Grace Ellen Barkey, Victor Lauwers...

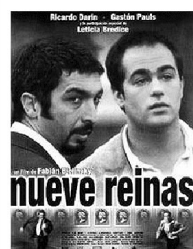
Een herkenbare, eigentijdse morele fabel die zich ontwikkelt met de fataliteit van een Griekse tragedie. De film vertelt het verhaal van een kleine gemeenschap van mensen die op een gewelddadige manier uit elkaar valt...

BUITEN CATEGORIE

NUEVE REINAS

Fabián Bielinsky / 2000 (Belgische release : oktober 2002) / Argentinië / 1 u 54 min / Met : Ricardo Darin, Gastón Pauls, Leticia Brédice, Tomás Fonzi, e.a....

De jonge en onervaren dief Marcos maakt toevallig kennis met Juan, die hem de knepen van het vak aanleert. Op een dag krijgen ze de kans om de slag van hun leven te slaan : ze hebben 24 uur de tijd om negen uitzonderlijke postzegels ('nueve reinas') te stelen en die dan te verkopen aan een schatrijke filatelist. Maar de zegels zijn vals en Marcos roept de hulp in van zijn bevallige zus Valeria om de verzamelaar te overtuigen.. *"Nine Queens' leaves you feeling tense and terrific. It's fun to be fooled."* (Peter Travers, Rolling Stone)

THE WAR ZONE

Tim Roth / UK - Italië / 1999 (Belgische release: februari 2002) / 1 u 38 min / Met: Colin Farrell, Kate Ashfield, Lara Belmont, Freddie Cunliffe, e.a....

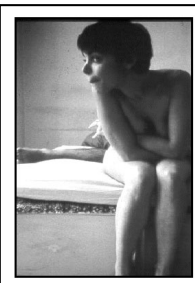

Tom is vijftien en net verhuisd naar het Engelse platteland. Hij mist zijn Londense vrienden en tijdens het paasverlof kan zijn verveling niet meer op. Hij zoekt toevlucht tot Jessie, zijn twee jaar oudere zus, waar hij een hecht contact mee heeft. Hij ontdekt dat zijn zus en zijn vader iets verbergen... *Het filmdebuut van acteur Tim Roth, bekend van onder meer Pulp Fiction en Reservoir Dogs.*

RAGING BULL

Martin Scorsese / VS / 1980 / 2u 8min / Met: Robert De Niro, Cathy Moriarty, Joe Pesci, e.a.

De film vertelt het waargebeurde verhaal van de wereldkampioen middelgewicht van 1949, Jake LaMotta, die terug kijkt op zijn carrière. Wie zich verwacht aan een film genre Rocky, vergist zich, want de film richt zich op het leven van de man achter de bokser. Een man met een enorme kracht en innerlijke woede, wat hem fysiek tot een fantastisch bokser maakte maar hem mentaal naar de afgrond bracht. *De "doorbraakfilm" voor Robert De Niro, die voor zijn vertolking van de rol van Jake LaMotta een Oscar en een Golden Globe kreeg.*

LOVERS - DOGME #5

Jean-Marc Barr / Frankrijk / 1999 / 1u 41min / Met: Elodie Bouchez, Sergei Trifunovic, Dragan Nikolic, Jean-Christophe Bouvet e.a.

Lovers speelt zich af in Parijs en laat ons kennismaken met de ontluikende liefde tussen Dragan en Jeanne. Jeanne, een Parisienne, werkt als bediende in een boekwinkel. Op een zekere dag stap Dragan, een jonge schilder uit Joegoslavië, haar winkel binnen om een kunstboek te zoeken. Ze worden op slag verliefd en alles lijkt hen voor de wind te gaan. Totdat bij een identiteitscontrole blijkt dat Dragan illegaal in Frankrijk verblijft. Hij moet het land binnen de drie dagen verlaten.... *"Dit is een klein, alledaags, menselijk drama dat recht naar het hart gaat."* (Humo)

KRINGLOOPCENTRUM

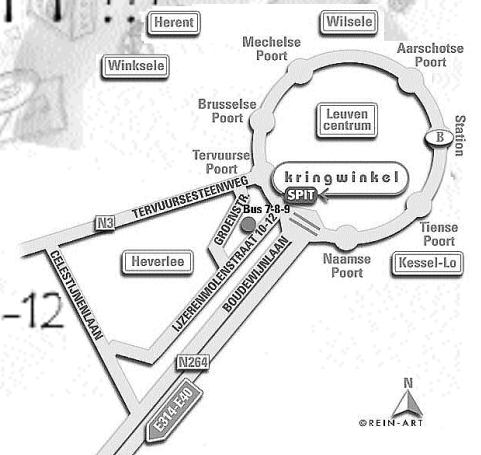

MEUBELS, KLEDING, FIETSEN,
HUISRAAD, ...

VOOR ELKE SMAAK, ELK INTERIEUR

ALLES WAT JE KOT NODIG
HEEFT !!!

Yzerenmolenstraat 10-12
3001 Heverlee

016/26.09.21

Openingsuren: Di-Vrij van 10.00 tot 18.00 u.
Za van 10.00 tot 17.00 u (Ma gesloten)

Veto
's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03

Veto is een uitgave van de Leuvense
Overkoepelende Kringorganisatie

Jaargang 29
Nummer 10
25 november 2002

Verantwoordelijke uitgever:
David Adriaen

Hoofdredacteur:
Thomas Leys

Redactiesecretaris:
David Adriaen

Medewerkers:

Katia 'Kollaborateur' Aerts, David 'Dorpskafee' Adriaen, Jurgen 'Jongeren-
cultuur' Boel, Anneleen 'Aksent'
Cosemans, Els 'Ekstreem' Daems, Ben
'Burostoel' Deboeck, Geertrui 'Geerts'
Debosscher, Nele 'Nukleair' Decock,
Laurens 'Luizensjampoo' De Koster,
Lieven 'Likwidatie' De Rouck, Dries
'Dansirkwie' De Smet, Bert 'Bossjampion'
Depoortere, Heleen 'Handelsbojot' Dom,
Olivier 'Olifantenfeutus' Foucaert,
Thomas 'Te sjarmant' Leys, Annick
'Antikonseptie' Lories, Kris 'Kondoom'
Malefason Caroline 'Champagne' Sabbe,
Els 'Eksamenreglement' Silvrants,
Maarten 'Miswaadsijfer' Van Craen, Dieter
'Demokraat' Vandenbroucke, Erwin
'Ekseem' Van Raemdonck, Matthieu
'Mikser' Van Steenkiste, Tijnl 'Teater'
Vereenoghe, Hanne 'Hoftroebadoer'
Vermeiren, Jeroen 'Jeugdlinkwënt'
Versteede.

Eindredactie:

David Adriaen, Thomas Leys

Assistentie-eindredactie:

Katia Aerts, Hanne Vermeiren

DTP:

Kris Malefason, Tijnl Vereenoghe

**Veto spelt vanaf dit nummer niet
meer volgens de spelling Geerts.
Reacties kun je steeds sturen naar
spelling@veto.be**

Internet:

http://www.veto.be

e-mail:

veto@veto.be

Publiciteit:

Alfaset cvba - Leen Cuypers
alfaset@chello.be - 016/22.04.66

Drukkerij:

Kempeland (Herentals)

Oplage:

9000 exemplaren

ISSN-nummer:

0773-5162

Abonnementen

Binnenland: 10 euro

Buitenland: 25 euro

Overschrijven op rekeningnummer:

001-0959719-77

Redactievergadering

iedere vrijdagmiddag om 16u00.

Alle geïnteresseerden in de werking
van Veto (tekst, foto, lay-out,
internet, grafdelvers ...) zijn steeds
welkom op de redactievergadering of
op het redactieadres.

Activiteiten voor de agenda kunnen

Veto te snel
uitgelezen?
Diskussieer verder
op onze eigen
nieuwsgroep:
kotnet.veto

GREENPEACE

www.greenpeace.be

VETO OP INTERNET:
WWW.VETO.BE

FOKKE & SUKKE
SCHOPPEN HET NOG VER

SINDS WE DEODORANT
GEBRUIKEN...

IS ONS AANZIEN
BINNEN 'T INSTITUUT
ENORM GESTEGEN!

RGNT

www.foksuk.nl

MAANDAG 25 NOVEMBER

20.30 u **THEATER** "Jan, mijn vriend", door
Bronks., in STUK Labozaal, toeg. 6.5/9.5, org.
STUK.

DINSDAG 26 NOVEMBER

20.00 u **CONCERT** Multiple Voice (Blindman), in
Prdeikherenkerk (O.L.Vrouwstraat), toeg. 12,
org. CC Leuven.

20.30 u **CONCERT** Daan Cinema. Live uitvoering
van door Daan gecomponeerde
filmsoundtracks (Meisje, Verboden te zuchten
en Un honnête commercant), in STUK
Soetezaal, toeg. 6.5/9.5, org. STUK.

20.30 u **THEATER** "Jan, mijn vriend", door
Bronks., in STUK Labozaal, toeg. 6.5/9.5, org.
STUK.

20.30 u **CONCERT** Daan C(inema), in Soetezaal,
toeg. 6.5/11, org. Stuk.

WOENSDAG 27 NOVEMBER

13.10 u **CONCERT** Dubbel UUR KULTUUR (Yves

De Pauw), in STUK, toeg. gratis, org.
Cultuurcoördinatie K.U.Leuven.

20.00 u **CONCERT** Operaklas, koor en orkest
Lemmensinstituut, in Schouwburg, org.
Lemmensinstituut en CC Leuven.

20.30 u **THEATER** "Vive l'Afrique", door Action
Malaise / Ivan Vrambout., in STUK Labozaal,
toeg. 6.5/9.5, org. STUK.

DONDERDAG 28 NOVEMBER

20.30 u **THEATER** "Vive l'Afrique", door Action
Malaise / Ivan Vrambout., in STUK Labozaal,
toeg. 6.5/9.5, org. STUK.

20.30 u **CONCERT** Morr Music Labelnight, met
Ms. John Soda, Static, Phonem en Thomas
Morr., in STUK Soetezaal, toeg. 6.5/9.5, org.
STUK.

ZATERDAG 30 NOVEMBER

22.00 u **CONCERT** Scapes - DJ La Tourette, in
Stukcafé, toeg. gratis, org. STUK.

Ekonomika

• 25/11 Bedrijfspresentatie. • 27/11
Bedrijfspresentatie.

Germania

• 25/11 Feestweek. • 28/11 Feestweek: fuif.

Politika

• 25/11 Feestweek.

VTK

• 27/11 Cantus 2.

VRG

• 26/11 Swingpaleis (Ekonomika versus
VRG).

Organiseer je iets?

Kondig het gratis aan in de

eNieuwsbrief

http://www.kuleuven.ac.be.nieuwsbrief

Organiseer je iets?

Stop het gratis in de database

Agenda K.U.Leuven

http://agenda.kuleuven.be

"Harder op mijn bek gaan"

Daan Stuyven moet zowat de meest veelzijdige muzikant zijn die in België rondloopt: hij stond ooit nog in *Tien om te zien* met 'Geen Franse wagens meer', werd de favoriet van de alternatieve scene met Dead Man Ray, en deze zomer scoorde hij een dikke hit met het dance-nummer 'Swedish designer drugs'. Tussendoor maakte hij ook nog twee solo-cd's en evenveel soundtracks.

Wij interviewden Daan na zijn concert van 19 november in het Stuk. Dat was het tweede uit een reeks van drie, waarin Daan telkens een andere kant van zichzelf en zijn muziek laat zien. A(coustic) en B(and) zijn al voorbij, op dinsdag 26 november volgt C(inema).

Akoestisch gaan, dat was het plan op 19 november. Daan springt echter op zijn geheel eigen manier om met dat begrip, en dankzij een gitaar met twee sets snaren, een extra microfoon en een helper achterin de zaal werd Daan live gesampled en leek het voor de zaal alsof er ten minste vier of vijf *Danen* tegelijk bezig waren. Hij had wel een paar technische problemen in het begin: zo vroeg hij het publiek of er "iemand een delay-pedaal op zak had".

BEARNAISE

Veto: Had je veel last van technische problemen?

Daan: «Ja, mijn pedalen werkten niet goed. Dat was wel klote: ik wilde allemaal sausjes maken, een lekkere

bearnaise, maar dan merkte ik dat de azijn op was. En dan moest ik doen alsof ik mayonaise aan het maken was, blufmayonaise dus. Gelukkig was het publiek fantastisch: ze gingen allemaal spontaan op de grond zitten, wat een heel *loungy* sfeertje gaf.»

Veto: Uit je bindteksten bleek dat je een speciale band hebt met Leuven.

Daan: «Niet echt een speciale band, maar mijn moeder woont hier en ik ben hier geboren. Daarom is het altijd een beetje *freaky* als ik hier terugkom: soms krijg ik een soort van mythische boodschap en heb ik het gevoel dat ik hier ook ga sterven.»

BRANDSTAPEL

Een deel van het concert was opgehangen aan de geschiedenis van Daan: het begon vroeg in de jaren '90 met een van zijn eerste composities. Dan ging het via zijn hit 'Geen Franse Wagens meer' naar Dead Man Ray, en uiteindelijk naar zijn solo-werk.

Veto: Er wordt altijd gezegd dat je pas serieus genomen werd toen je Rudy Trouvé ontmoette en Dead Man Ray oprichtte. Wat vind je daarvan?

Daan: «Ik heb dat zelf geschreven (*lacht*), maar het is wel waar. Er bestaat namelijk iets als niet-verdachte en verdachte kunst, en de enige manier om als artiest au sérieux genomen te worden, is door zeer serieuze kunst te maken, zeker in het begin. Hoezeer België ook een landje is van pop art, je kunt niet als pop-artiest beginnen zonder je eerst 'bewezen' te hebben. Daarin zijn ze hier heel conservatief.»

Veto: Je hebt altijd gezegd dat je je een echte Belg voelt. Verbind je daar ook een muzikale identiteit aan?

Daan: «Ja, al veegt iemand als Steve Albini (producer van het nieuwe album van Dead Man Ray, red.) daar volledig zijn voeten aan. Maar ik vond bijvoorbeeld die hele toestand met de 'muzikale ambassadeurs van Vlaanderen' heel bedenkelijk, en daarom heb ik daarnet ook 'de koning van Vlaanderen' gespeeld ("ik hou van alle mensen, behalve van de koning van Vlaanderen, van de brandstapel zal ik hem niet redden").»

«Volgens mij zijn er twee dingen die België bijeen kunnen houden: de sport - maar dat is maar één keer om de vier jaar - en de cultuur. Ze hebben de cultuur al voor tachtig procent kunnen opsplitsen, en ik

het publiek te slijmen (*lacht*). Eigenlijk is het de liefde voor de muziek. Soms is het gewoon leuk om subtiel ergens een bepaald lijntje te verdubbelen, of om kleine dingetjes toe te voegen. Begrijp me niet verkeerd, ik heb al prachtige optredens gezien van singer-songwriters met alleen een akoestische gitaar, maar zelf ben ik altijd op zoek naar een soort *wall of sound*. Daarom hou ik van machines die het geluid kunnen oppompen tot iets bombastisch, echt *over the top*. Vandaag was het nog tamelijk elementair, maar soms is het echt een synchronische pathos.»

Veto: Voel je je solo vrijer dan met groep?

Daan: «Vrijer, maar ook beperkter. Er is

rechts, en zo loopt alles door elkaar. Soms is dat wel charmant, maar uiteindelijk ben toch ik een betere producer van mezelf als vormgever dan als muzikant.»

ESCAPISME

Veto: 'Swedish designer drugs' was een echte zomerhit. Streelt dat je ijdelheid?

Daan: «Ik ben een kind van de radio, dus het is voor mij echt wel het ultieme genot als zo'n nummer bijvoorbeeld door K3-fans van twaalf jaar wordt meegezongen. Ironisch genoeg is het begonnen vanuit pure wanhoop en waanzin. Ik zat toen in een compleet geïsoleerde situatie, ik was thuis echt zot aan het worden en ik geraakte niet meer buiten. Dan begon ik te projecteren wat ik eigenlijk van het leven verwachtte, en ik stak het in een nummer: de bombast, het exuberante yeah-gevoel. Ik denk trouwens dat je in het algemeen zo'n nummer niet schrijft met je gitaar in de discotheek, maar eerder als je in een gesloten, benauwde situatie zit. Het is eigenlijk puur escapisme: wat je maakt moet complementeren wat je niet hebt, en toen ik 'Swedish designer drugs' schreef, miste ik vanalles (*lacht*).»

Veto: Het was wel verfrissend, een dansnummer met een intelligente tekst.

Daan: «Daarom wilden Radio Donna en Radio 2 het niet spelen. Ze vonden het te 'intellectualistisch', de onnozelaars (*lacht*). Dat vind ik wel jammer, want ik heb behoefte aan zowel goedkeuring in het alternatieve circuit als aan massasucces. Ik probeer ze zelfs te vermengen: ik speel

graag met de grens tussen heel commercieel en alternatief, probeer zelfs te laten zien dat er helemaal geen grens is.»

STILTE

Veto: Je lijkt voor veel mensen niks verkeerd te kunnen doen. Wat vind je van die status?

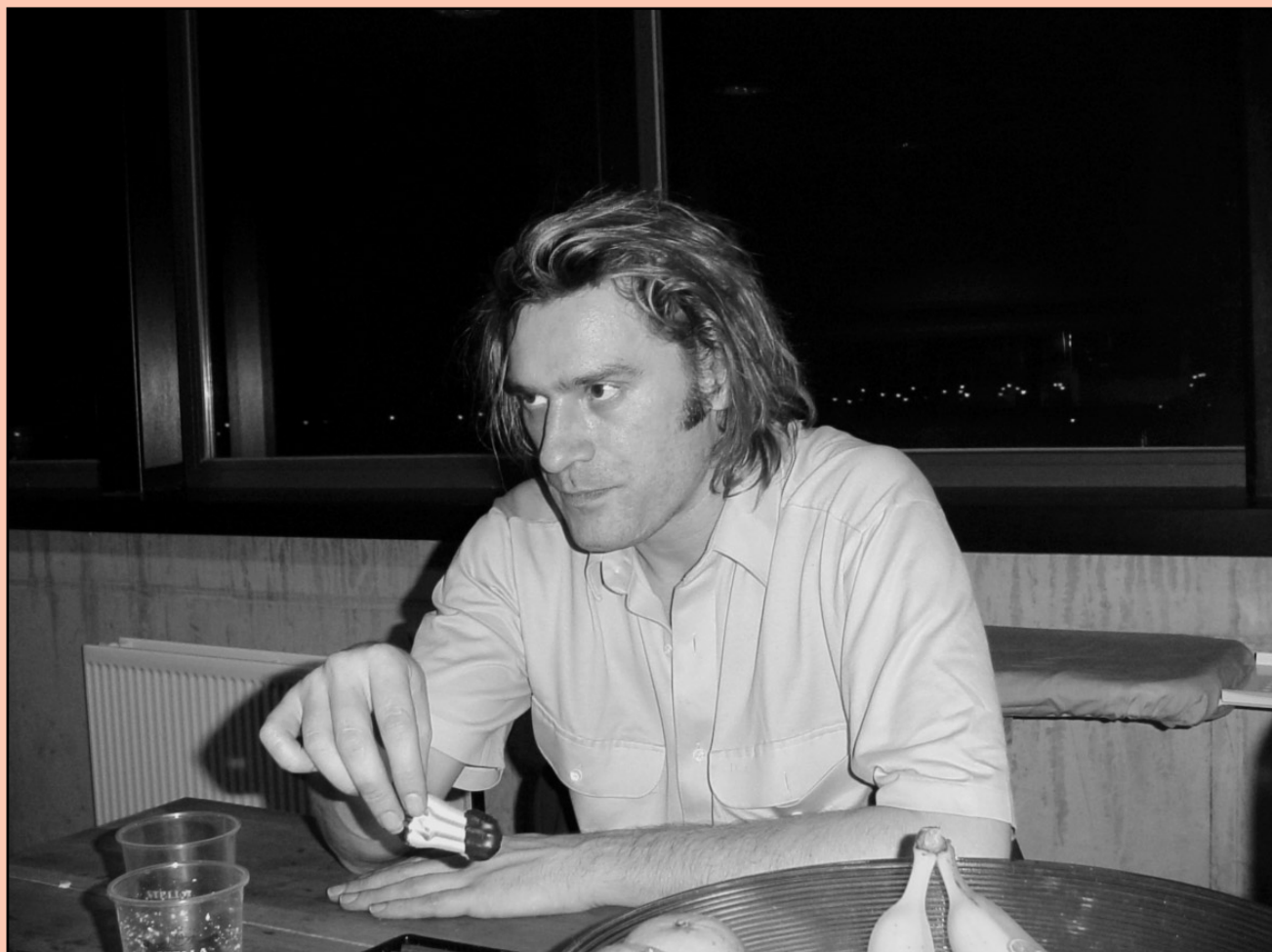
Daan: «Ik probeer daar echt onderuit te muizen. Ik was er bijvoorbeeld destijds erg trots op dat ik de ene week in *Tien om te zien* stond te playbacks, en de volgende week op één stond in de Basta-lijst van Humo. Dat blijf ik zoeken, om mezelf en het publiek cultureel te bevrijden. Er is nergens zoveel snobisme als in de cultuur, wat het heel plezant maakt om overal tegen te schoppen. Het probleem is natuurlijk dat iedereen nu cultureel foute dingen van mij verwacht, die dan al op voorhand als juist zijn geklasseerd. Daar heb ik nog geen antwoord op gevonden, al zou *wicked* bejaardenhomoseks nog iets kunnen zijn (*lacht*).»

Veto: Je hebt al drie kanten, A, B en C. Wat zou de vierde kant van Daan zijn?

Daan: «De logische keuze is natuurlijk om de D van Dead Man Ray eraan toe te voegen, maar eigenlijk voel ik meer voor de S van Silent -- complete stilte --, of de P van Publiek: het publiek doet alles en ik kijk toe vanop het podium.»

Laurens De Koster
Dieter Vandenbroucke

Daan speelt dinsdag 26 november C(inema) in het Stuk. Kaarten kosten 9,5 euro (vvk) of 11 euro (kassa). Voor houders van een Stukkaart is dat 6,5 of 8 euro.

probeer daar toch enigszins weerwerk tegen te bieden.»

EMOTIE

Op 'Bridge Burner', je tweede album, staan meer persoonlijke teksten. Hoe schat je jezelf in als singer-songwriter?

Daan: «Mijn drang om te vertellen is niet groter dan vroeger, maar misschien wel directer. Ik heb een enorme drang om een betekenis te geven aan teksten, maar ik heb heel weinig zin om mezelf daarin belangrijk te vinden. Ik vind het een uitdaging om teksten te maken die bulken van emotie, maar ik heb liever dat de mensen zichzelf erin herkennen dan dat ze mij erin herkennen. Ik ben maar een aanstoker, ik ben alleen de licht ontvlambare zip-blokjes om in de barbecue te doen. Schudden met de kachel, maar niet het vuur willen zijn, dat is mijn stijl.»

Veto: Beschouw je het dan als een vooruitgang dat je solo je ziel durft blootleggen?

Daan: «Ik speel toch al tamelijk lang solo. Dat is altijd een heel intense en plezante manier van optreden geweest. Je kan bijvoorbeeld beslissen om vijf minuten lang gewoon te praten met het publiek. Als het mislukt, ga je natuurlijk wel veel harder op je bek. Dat maakt het een stuk boeiender en spannender.»

Veto: Speel je daarom met al die verschillende lagen, om het risico wat te verminderen?

Daan: «Nee, dat is om bij de architecten in

niks zo mooi als het moment waarop je met een groep op het podium staat, achterom kijkt en ziet dat de drummer echt aan het genieten is. Het ergste is natuurlijk als je achterom kijkt en niemand kijkt terug, omdat iedereen gewoon aan het rammen is op zijn eigen instrument. Zowel solo als met groep is natuurlijk interessant.»

VLEKJE

Veto: Je was vroeger grafisch vormgever. Heeft dat invloed op je muziek?

Daan: «Ja, maar vooral in de goede zin van het woord. Op een bepaald moment stond ik veel verder als vormgever dan dat ik nu sta als muzikant. De meeste lay-outs die ik maakte waren poepsimpel: er was maar één beeld te zien en maar twee kleuren, en ik kon perfect inschatten hoe groot dat beeld moest zijn en waar het op de bladzijde moest staan. Een plaat als 'Bridge Burner' lijdt aan het

tegenovergestelde: tweëndertig sporen, allemaal tamelijk luid, heel druk, heel bombastisch. Ik besefte dat wel, maar ik was niet in staat daar schoon schip in te houden. Misschien lukt het wel op de volgende plaat.»

«Soms maakte ik als vormgever een bladzijde die helemaal blauw was, met een wit vlekje en dan een klein tekstje links onder. Dan wist ik: dit is mooi, beschaafd maar tegelijk ook sexy en vulgair. Het lijkt me maar niet te lukken om dat in een nummer te stoppen: dan wil ik ook in de linkerbovenhoek nog iets zetten, en dan

«Ik schud aan de kachel,
maar ik wil het vuur niet zijn»